

GAZA PÀGINES 14 I 15

"Vetllem Arafat Abdel Daim, un parametge assassinat que, poques hores abans, observava al costat dels seus companys com el fòsfor incendiava la ciutat". Són algunes imatges i experiències d'Alberto Arce a la Gaza ocupada.

PAKISTAN: ÈXODE MASSIU PÀGINA 18

"La guerra al terror" que els EUA du a terme a l'Afganistan, està causant més d'un miló de desplaçats a la vall de Swat, al nord de Pakistan. La política d'Obama en lloc de fer fora els talibans, sembla la misèria entra la població i l'exposa a ells.

LA FI DE NAVAL GUJÓN PÀGINA 19

Els treballadors prejubilats de la Naval Gijón acaben amb 21 dies de tancada i lluita a les drassanes. Han aconseguit les seves demandes: garanties de pagament un cop es fagi efectiu el tancament definitiu de l'empresa, el 31 de maig.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N140

27 de maig de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Tanquen un absolt de l'Operació Tigris per manca de papers

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 17

Havia quedat en llibertat després de dos anys de presó preventiva

La secta Nueva Acrópolis intenta infiltrar-se a nombrosos moviments socials catalans

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

Tot i estar catalogada com a secta perillosa i haver demanat el vot per Le Pen a les últimes eleccions presiden-

cial franceses, fa mesos que aquesta organització intenta infiltrar-se a espais alternatius com el Fòrum Social Català, la Xarxa d'Economia Solidària o l'Entesa pel Decreixement.

Detecten 250 espècies protegides als terrenys del futur pla de Ponent

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 13

"Amb la llei de la dependència rebré menys ajuts dels que havia rebut fins ara"

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

Privatització dels serveis socials

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

Tercera entrega de la denúncia de la destrucció de l'anomenat estat

del benestar a la nostra societat. L'ensenyament i la sanitat, els serveis socials i els transports i les comunicacions són les principals víctimes.

Les armes de la Unió Europea

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Europa és una de les principals exportadores d'armes al món. D'u-

na forma no silenciosa i allunyada de la ciutadania, s'ha enfortit la tendència d'una política que vol construir Europa a partir de la via militar.

ALBERT GARCÍA

ENRIC DURAN · SURT DE LA PRESÓ DESPRÉS DE PASSAR-HI 65 DIES

"Cada cop som més els que hem perdut la por i ens estem organitzant"

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 10

. EDITORIAL

Venjança indecent

El veí de Sant Joan de les Abadesses Abdelbarie Dahane va rebre una notícia fantàstica el dia 12 de maig. Després d'un llarg calvari, que va incloure dos anys de presó preventiva sota un dur règim d'aïllament, l'Audiència Nacional espanyola es va haver de rendir a l'evidència i va decretar la seva lliure absolució. No hi havia cap prova en contra seu i l'havien reclos sense motiu. Va perdre dos anys de la seva vida sense cap mena d'explicació per part de les autoritats polítiques i judicials. Semblava que el drama havia arribat a la seva fi, però no va ser així. Dotze hores després de donar-se a conèixer la seva absolució, algun funcionari de la Delegació del Govern a les comarques gironines va ordenar que un parell d'agents a les ordres de la divisió d'immigració l'annessin a buscar a casa sota l'excusa de comunicar-li la renovació dels seus papers de residència. La seva germana, davant la bona nova

informativa, va donar l'adreça del nou domicili d'Abdelbarie als agents. Però tot va resultar ser un engany. El van localitzar i el van emmanillar. Va ser traslladat al Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca de Barcelona. L'acusen de no haver actualitzat els seus papers de residència, tot i que la Delegació del Govern a Girona sap que la petició de regularització està tramitada des de fa mesos i que el veí de Sant Joan de les Abadesses resideix al Ripollès des de fa nou anys. Es tracta d'una venjança indecent i macabra contra una persona que va ser detinguda i empresonada injustament sota condicions inhumanes. El delegat del govern a Catalunya, Joan Rangel, hauria de donar explicacions immediates i alliberar-lo, ja que, si no és així, s'evidenciaria que l'han tancat de nou per no haver d'assumir les responsabilitats penals i polítiques per la seva detenció -que s'ha demostrat il·legal i irregular- d'ara fa dos anys.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Escollir

Mariona Rius
directa@setmanaridirecta.info

Fa un temps que diferents persones i organitzacions vam decidir reactivar amb més força la Iniciativa Ciutadana Salvem el Roser, una campanya que denuncia la transformació de l'antic convent del carrer Cavallers de Lleida en un hotel de cinc estrelles de la cadena Paradores Nacionales S.A.

Salvar el Roser significa tornar a la ciutat un espai cultural i de gran valor històric. Però significa molt més. Significa lluitar per la dignitat del Casc Antic, per aturar la degradació promoguda des de fa més de vint anys per l'Ajuntament i la seva Empresa Municipal d'Urbanisme. Una degradació que fa que hi hagi edificis que cauen sols, carrers desapareguts, serveis de neteja que no netegen o, el que és més important, persones que viuen en condicions inhumanes.

I mentre les obres al Roser no comencen i la brutícia s'hi amuntega -aviat semblarà el Mercat del Pla, convertit en un trist magatzem d'obra-, el que sí s'ha activat és la maquinària del desprestigi: una associació de veïns ens atorga el premi "Castiga", el periodista De La Pinta ens ofereix un altre article d'opinió contra l'esquerra independentista i alguns corren a dir "que aquesta gent ni tan sols viu al barri", que "l'Ajuntament ja no en té competències" o "que el Parador comportarà la necessària recuperació del barri".

Però, de quina recuperació estem parlant? El model imposat és el que tria la transformació dels centres històrics en aparadors per turistes, oficines per empresaris i buròcrates, apartaments per gent adinerada, ordenances del civisme i l'expulsió als extraradats de totes aquelles persones que fan lleig. Altres persones i organitzacions

escollim altres models. Escollim establir vincles amb les dones que es guanyen la vida cada dia a l'impracticable Carrer del Parc, moltes de les quals ni tan sols parlen la nostra llengua i que massa vegades han d'aguantar uns clients passats de drogues i alcohol. Escollim crear vincles amb els temporers que cada estiu dormien a la plaça dels recentment enderrocats blocs del seminari, persones que recorren la Península Ibèrica trencant-se l'esquena per un sou de misèria. Escollim establir relacions amb les veïnes que sobreviuen gràcies a la PIRMI o al tràfic de drogues i també -i tant!- amb les "de tota la vida". I escollim denunciar la política classista, especuladora i repressiva de l'Ajuntament. Perquè, al final, és una qüestió d'escollir.

I si els pica, que es rasquin, perquè continuem allà, posant el nostre granet de sorra per treure les seves urpes dels nostres barris.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana volem ser positives. Sempre destaquem els problemes quan alguns articles arriben tard. Doncs aquest cop volem dir -i recalcar- que també hi ha molta feina que es fa bé i a l'hora que toca. Volem felicitar, especialment, la Lèlia i la Laia (coordinadores de la secció Impressions) i a l'altra Laia (coordinadora de la secció Roda el món). Aquestes dues seccions són -gairebé sempre- les primeres d'enviar els textos. I a la resta, animar-vos a continuar treballant per sortir al *Com s'ha fet* en positiu.

D'altra banda, a primera hora del dia de tancament, hem sabut que l'article d'Opinió "Consciències adormides" també ha sortit publicat a l'*Accent*. La impossibilitat de fer una il·lustració a última hora ens ha fet mantenir-lo, encara que, com a DIRECTA, en principi, no reproduïm articles que sabem que han estat publicats en format paper.

Fe d'errades:

A causa d'una confusió, a la darrera pàgina d'Expressions de la setmana passada hi ha un article que no estava previst, però la signatura és la de l'article que estava previst. En comptes de Carles Masà, hi hauria de dir Directa Terrassa. A la secció El Rebost, la pel·lícula on feien sabó era *El Club de la lucha* i no *Snatch*, *cerdos y diamantes* (endevineu el motiu de la confusió?).

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia
Becana Així està el pati | Jesús
Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món |
Laia Gordi Observatori dels mitjans |
Enric Borràs i Abelló Expressions |
Gemma García, Roger Palà i Estel
Barbè Serra La graella | Redacció
Barcelona La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tania Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JORDI BORRÀS

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Amb aquest tema de la setmana sobre la privatització dels serveis socials, arribem a la tercera entrega, amb la qual denunciem la destrucció de l'anomenat estat del benestar a la nostra societat. L'ensenyament i la sanitat -tractats en números anteriors-, els serveis socials -en el cas que ens ocupa- i els transports i les comunicacions -en un proper número- són les principals víctimes de l'actual política neoliberal. Transformar aquests pilars bàsics dels serveis públics en noves possibilitats de fer negoci a costa, com és habitual, de les classes més desfavorides de l'anomenat primer món és l'objectiu d'aquesta política.

CATALUNYA • LA GESTIÓ PRIVADA DE L'ESTAT DEL BENESTAR COMPORTA LA PRIORITZACIÓ DEL RENDIMENT ECONÒMIC DELS SERVEIS

L'externalització dels serveis públics guia l'actual estratègia de privatització

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La situació del sector públic, des de fa uns anys, és complexa i es va desfilant per deixar pas a un altre sector que es faci càrrec d'administrar els serveis -fins fa un temps- públics, amb què entenem un dels pilars d'una societat democràtica. Ara ja no ha estat la venda d'empreses o d'indústries públiques a compradors privats, sinó que es transforma la gestió i, en certa manera, els objectius polítics dels serveis públics a través de l'externalització o la creació de nous ens que agrupen institucions, associacions i empreses privades i que treballen de manera coordinada.

Són patronals formades per empreses sense "ànim de lucre", moltes de les quals reben aportació econòmica en concepte de l'IRPF

La consellera de Salut, Marina Geli, inaugura una exposició sobre el nou hospital de Girona al febrer de 2007.

La rigidesa burocràtica, la mala gestió i el col·lapse dels serveis públics en general -que provoca les crítiques constants tant d'usuaris com de professionals- sovint han estat conseqüència de les polítiques dels mateixos governs per desprestigiar el sector públic i desmantellar-lo, ja que el rendiment econòmic ha de ser prioritari.

La creació de consorcis en col·laboració amb empreses sense ànim de lucre és una de les vies adoptades per

les polítiques dels diversos governs a l'hora de gestionar els serveis públics. I es defineixen amb una voluntat de cooperació i coordinació entre estructures públiques i les diverses administracions, amb l'objectiu de facilitar la millora dels serveis i les prestacions -gestionar institucions o proveir serveis.

A Catalunya, hi ha el Consorci de Serveis Socials de Barcelona, des de

2006, format entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat, i el Consorci d'Acció Social de Catalunya, creat l'octubre de 2008. Aquest nou ens conté tres consorcis que ja estaven funcionant -el de la Garrotxa, el del Pla de l'Estany-Banyoles i el del Gironès-Salt- i està previst que s'hi afegeixin els consorcis de l'Alt Empordà-Figueres-Roses i el del Ripollès. El Departament d'Acció Social i

els diferents agents implicats en els consorcis creuen que els cal coordinar-se per encarar els nous reptes -d'universalització i descentralització dels serveis socials, les necessitats cada cop més específiques de les persones beneficiàries i l'aparició de nous actors que ofereixen serveis- que es plantegen amb l'aparició de la nova llei de Serveis Socials i de la de Dependència.

Situacions laborals diferents

L'externalització de la gestió dels serveis públics i la col·laboració amb empreses privades provoquen situacions laborals contradictòries. Per un costat, hi ha el personal de l'administració pública i, per l'altre, personal subcontractat per empreses i que, sovint, no gaudeix de les mateixes garanties i drets, tot i que fa les mateixes feines. Patronals com AMESOC, Tercer Sector, AESES i Patronat de Acció Social n'han impugnat convenis (el de Madrid i el de l'Estat). També trobem casos de patronals -com l'Associació Empresarial de la Iniciativa Social de Catalunya (AEISC), sòcia de l'AEIIS- que van impugnar el primer conveni col·lectiu estatal -declarat nul·l- tot i les queixes i reivindicacions dels treballadors.

Curiosament, són patronals formades per empreses sense "ànim de lucre" -moltes de les quals reben una gran aportació econòmica en concepte de l'IRPF recaptat del conjunt de la ciutadania-, les que impugnen i rebutgen els convenis que haurien de garantir unes mínimes condicions laborals del personal del sector i empreses que es fan càrrec de la gestió de serveis públics.

El punt de partida

La industrialització i l'aparició de la classe obrera com a nou actor social marquen el punt de partida dels serveis socials tal com els entenem actualment. Fruit d'aquesta industrialització, la classe obrera -sumida en la pobresa- inicia diverses vagues i mobilitzacions, que són contrastades a nivell normatiu amb lleis de beneficència. Amb l'arribada de la II República, es produeix una millora important en aquest sentit. En el cas de Catalunya, té lloc un traspass de competències a la Generalitat que permet fer un treball més efectiu sobre les mancances. La guerra civil i el fran-

quisme trenquen aquestes millores i cedeixen tot el protagonisme a l'Església catòlica, que controla la gestió dels serveis socials durant tot aquest període. Només al final del franquisme i en un context econòmic de bonança, el règim va iniciar diverses reformes de caràcter social encaminades a millorar les condicions de vida de la classe treballadora.

La transició va comportar una intervenció més important de l'Estat en la gestió d'ajudes a les famílies, les persones discapacitades o la tercera edat i, sobretot, va unificar el conglomerat d'institucions

creades pel franquisme i va descentralitzar-les a les comunitats autònomes. Tot i això, el poc pressupost adjudicat a aquestes ajudes i la manca de voluntat política van provocar que el servei públic continués utilitzant entitats privades a través de subvencions o concessions. Amb les competències transferides, la Generalitat va iniciar un procés per unificar els diferents serveis socials i es va acabar creant el Departament de Benestar Social, el 1988, que incloïa diferents àrees com Adigsa o l'ICASS. La dècada dels 90 va suposar un gran augment en les prestacions d'ajudes a diferents

sectors socials, tot i que també es va iniciar una forta privatització i la subcontractació de moltes prestacions o l'externalització dels serveis. L'últim pas organitzatiu ha estat el canvi del Departament de Benestar i Família per l'actual d'Acció Social i Ciutadania, creat el novembre de 2006. Durant aquesta última etapa, la creació de consorcis locals participats per l'administració pública i les empreses privades ha aguditzat la privatització amb l'aparició d'empreses que copen aquests consorcis i perjudiquen tant els usuaris com els treballadors socials.

, de dalt a baix

OPINIÓ

La universalització dels serveis socials: mentides piadoses

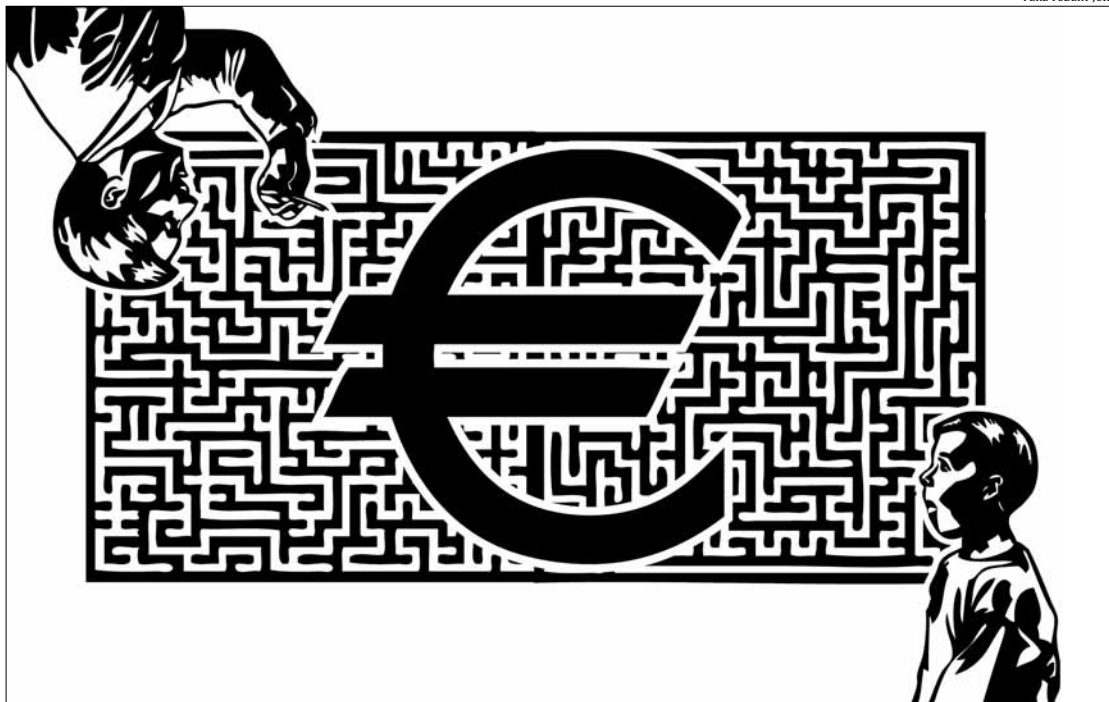
J. Gómez.

Treballador de serveis socials

Quan, el més d'octubre de 2007, es va publicar oficialment al DOGC la nova llei de serveis socials, els portaveus polítics i els mitjans de comunicació van afanyar-se a qualificar el moment d'històric, una passa endavant en el model d'estat del benestar a Catalunya. Això es pretenia aconseguir mitjançant el que anomenaven la universalització dels serveis socials i, així, fer totes les prestacions a les classes mitjanes del país.

Es tracta d'apartar l'administració de la gestió de les polítiques socials del país

No obstant això, mentre el paper de la llei encara estava calent a la impremta, els gestors del Departament d'Acció Social van afanyar-se a dir que l'administració pública (Generalitat i ens locals) no seria capaç de gestionar una llei tant ambiciosa i que seria necessari crear una nova estructura de gestió dels serveis socials. Els dos grans actors que farien funcionar aquesta nova estructura serien, per una banda, uns consorcis que aglutinarien la gestió dels serveis socials (sobretot allò referent a l'atenció primària) i, per l'altra, un tercer sector

PERE TUBERT JUHÉ

format per unes poques entitats o fundacions amb un gran poder i capacitat de gestió. Es tractava, doncs, d'apartar l'administració de la gestió de les polítiques socials del país.

El benefici, des d'una perspectiva estrictament liberal, són clars: menys despeses de gestió d'espais i equipaments, menys despeses salarials i més agilitat de gestió, sobretot en adjudicacions de projectes (cosa que significa necessàriament menys garanties i menys transparència)... En l'àmbit polític, els beneficis també són clars. S'aparten de l'àmbit de competència

municipal un seguit de temàtiques incòmodes: l'atenció primària, l'atenció a la infància en risc, l'acollida dels nous ciutadans... que passen a formar part d'uns consorcis apartats de la

OPINIÓ

Serveis socials: de la caritat i la corrupció al negoci explícit i sense complexos?

Josep Alfons Arnau
Educador social

Quan parlem de la privatització dels serveis socials, al meu parer, cal matisar una qüestió important: ara com ara, aquest procés no implica solament ni fonamentalment que la gestió dels serveis socials la facin empreses privades i no la titular, l'administració pública -fet que ja és prou greu per si sol-, sinó que es produeix un salt qualitatiu en la perversió del que teòricament hauria de ser solidaritat social pública organitzada i es passa a considerar aquest sector susceptible de convertir-se en un terreny de negoci explícit. I, des del poder, es pretén que els ciutadans considerin normal que els serveis socials siguin un servei del qual les empreses especialitzades puguin obtenir beneficis econòmics.

La llei de serveis socials en vigor a Catalunya és paradigmàtica respecte d'aquest fet. En efecte, el més remarcable d'aquesta llei -i el que és novetat- no va ser la demagògia de la universalització dels recursos o la creació d'una cartera de serveis centralitzada, sinó la importància que atorga a les entitats privades -l'anomenat tercer sector- i el fet que, amb la llei, les empreses de caire mercantil van aconseguir legalment tenir les portes obertes a la participació en la gestió privada dels serveis socials. És a dir, organitzacions amb l'objectiu explícit d'extreure beneficis crematístics.

En realitat i desgraciadament, la majoria dels recursos dels serveis socials (cal no oblidar que, paradoxalment, per una banda, són una conquesta social dels de baix, però també una creació del capitalisme per

controlar i contenir la marginació que generen les crisis i les contradiccions del mateix sistema i per intentar evitar conductes il·legals molestes pel

Les unitats bàsiques d'assistència social primària ja han començat a ser privatitzades, per exemple a Salt

sistema i possibles explosions socials -veieu estudis com els dels sociòlegs Michel Foucault o Robert Castel- al nostre país han estat gestionats des de sempre per mans privades.

En un inici els gestionaven l'Església i les seves organitzacions de caritat i, amb l'arribada de la democràcia, diferents entitats privades molt lligades als partits polítics que, presentant la seva vocació social -"sense ànim de lucre", que era un requisit per gestionar serveis socials abans de l'aprovació de la llei vigent-, sempre han controlat el que s'anomena segon i tercer nivells dels serveis socials (especialistes en diagnòstics i tractaments específics i residències per gent gran, centres per dones maltractades, hospicis per nens, recursos educatius per adolescents dissocials, cursos de formació ocupacional...).

D'una manera o una altra -per exemple, fent trampes corruptes: recordem el cas Pallarols-, les entitats privades sempre han extret beneficis econòmics, tret de l'Esglé-

sia, possiblement, que no ho necessitava perquè treu els diners d'altres sectors i la collita en el terreny dels serveis socials és, per ella, d'un altre caire: l'adoctrinament -que, amb algunes dignes excepcions, és quasi sempre la contrapartida de la caritat.

El que estem vivint ara és un grau més d'aquesta privatització -ja antiga- dels serveis socials, amb la possibilitat que no sols una part, sinó tots els dispositius passin a mans privades. Per exemple, els recursos del primer nivell, les anomenades unitats bàsiques d'assistència social primària -que ja han començat a ser privatitzades a alguns llocs, que jo sàpiga, a la província de Girona, a Salt-, però sobretot amb l'esmentada tendència a la conversió del sector en un terreny de negoci sense complexos, finançat per l'erari públic i legalitzat

JOSEP MANEL BUSQUETA • ECONOMISTA I MEMBRE DEL COL·LECTIU D'ECONOMIA CRÍTICA TAIFA

“Sota una major eficiència, s'amaga una estratègia per convertir els drets socials en un àmbit d'acumulació del capital”

vida municipal o d'entitats privades “sense afany de lucre”. Així, els ens locals deixen de ser responsables directes de les seves polítiques socials.

Ara, aquesta nova estructura comença a ser realitat, sobretot a les comarques gironines, on com a mínim tres consorcis ja estan en ple rendiment -Garrotxa, Pla de l'Estany i Salt-Gironès- i s'espera que pròximament el de l'Alt Empordà i el del Ripollès s'incorporin a aquest nou funcionament: Sembla que només els municipis del Baix Empordà s'hi mostren reticents. La intenció del Departament d'Acció Social i Ciutadania és estendre aquesta gestió semiprivada a tot el territori català a mesura que es vagi implementant la llei, però progressivament, sense cridar gaire l'atenció.

El silenci dels sindicats és un crim als serveis socials

En tot aquest trencaclosques, però, hi ha una cosa que no acaba d'encaixar i és el paper dels sindicats i els col·legis professionals afectats (educadors, treballadors socials, psicòlegs...). Si una cosa és clara és que, objectivament, hi haurà una pèrdua de drets dels treballadors afectats i de la seva posició com a professionals, ja que deixaran d'actuar sota el paraigua de l'administració pública. En aquest sentit, el seu silenci és un crim, el crim del sistema públic de serveis socials.

Al llarg dels últims anys, hem vist com els diferents governs, tant de la Generalitat com de l'Estat, han anat aplicant polítiques econòmiques que han desmuntat la xarxa de serveis públics que s'havia creat amb la democràcia a través de la venda d'empreses de titularitat pública. La DIRECTA parla sobre el tema amb Josep Manel Busqueta, economista i membre del col·lectiu d'economia crítica Taifa.

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Econòmicament, aquestes mesures responen a una previsió de l'administració per disminuir despeses, però és real, a llarg termini, aquest benefici?

La pràctica desenvolupada pels diferents governs estatals i per la Generalitat s'emmarca en el model de gestió neoliberal de la societat, que ha tendit a posar en mans privades tot allò susceptible de generar beneficis. Amb l'argument que el que és privat és més eficient que el que és públic, s'han aconseguit incrementar els àmbits on el capital privat pot invertir amb beneficis. Evidentment, això ha anat en detriment del conjunt de drets de la ciutadania.

Com afecten l'administració -ja no políticament, sinó econòmicament- aquestes polítiques? Els concerts econòmics, l'externalització dels serveis, els consorcis... estalvien di-

ners a l'administració o representen una inversió a fons perdut?

La lògica del mercat també s'ha introduït en la gestió dels ens públics i cada cop els ha convertit en espais on la inestabilitat laboral i -en definitiva- la precarietat s'han convertit en elements dominants. Aquesta lògica ha anat en detriment de la qualitat dels serveis prestats. S'ha tendit a valorar allò públic com si es tractés d'una inversió privada i s'ha menystingut que els criteris de rendibilitat social no tenen perquè adequar-se a la lògica mercantil. Quin valor té mantenir connectades les poblacions del centre de Catalunya amb Barcelona a través del tren Regional?

En quins models d'economia s'inspiren aquestes polítiques?

El model que les inspira és el neoliberal. Sota l'argument d'una major eficiència del privat respecte el públic, amaguen una veritable estratègia per convertir tota l'esfera dels drets socials en un àmbit més d'acumulació

del capital. Aquesta lògica té diferents dimensions, que van des dels intents de l'Organització Mundial de Comerç d'impulsar els Acords Generals sobre el Comerç dels Serveis fins als plantejaments de cobrar els menús als hospitals públics.

Responen al que s'havia sentit respecte països del nord d'Europa com Suècia, la Gran Bretanya o Alemanya, que han anat retallant despeses en inversió pública i desmantellant la societat del benestar? Econòmicament, o pel que fa les polítiques d'in-

versió pública, estem a anys llum d'aquests països?

L'Estat espanyol és un dels estats de la UE-15 que té una despesa social *per capita* més baixa. A més, juntament amb els EUA, és un dels estats amb uns nivells més alts de desigualtat en la distribució de la renda. Aquests elements esdevenen una motxilla molt pesada per poder afrontar l'actual situació de crisi. Sense cap mena de dubte, els estralls socials de la crisi seran molt més durs en el cas de l'Estat espanyol que a la resta de la UE.

JUDIT FONT • SOCIÒLOGA

“L'acció dels serveis socials és pal·liativa i no preventiva, compleix una funció legitimadora”

Hem parlat amb Judit Font, sociòloga, sobre la gestió que es fa dels diferents serveis socials catalans, quins interessos s'hi amaguen al darrere i, en definitiva, com afecta això la població que depèn més d'aquest serveis.

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Quines creus que són les mancances en la gestió política dels serveis socials?

La política en matèria de serveis socials no deixa de ser una acció compensatòria de desigualtats estructurals i, de fet, aquesta és la primera limitació. Així, el conjunt de serveis socials s'han construït com serveis assistencials de protecció de determinats col·lectius de risc o empobrits, per una part, a través de l'atenció professional i, per l'altra, a partir de la transferència de rendes. Però en la majoria de casos, l'acció dels serveis socials és pal·liativa i no preventiva i compleix una funció legitimadora. L'atenció social primària és competència dels ajuntaments i, per tant, cada municipi s'encarrega de gestionar i garantir la prestació de serveis socials. En aquest sentit, la qualitat de la política social local, sovint, depèn de la sensibilitat del govern local de torn i, també molt sovint, ens trobem que

no hi ha polítiques de diagnòstic, planificació o prevenció i només n'hi ha de prestació dels ajuts previstos.

Per què creus que hi ha aquest poc interès polític?

Hi poden haver diverses causes que expliquin aquest fet. Segurament, una d'elles és el poc rèdit electoral que aporta l'ajuda social als sectors més desfavorits. A alguns municipis “els queda gran” la gestió dels serveis socials. Per això en alguns territoris proliferen les fórmules dels consorcis, que agrupen diferents ajuntaments, consell comarcals i entitats privades per gestionar els serveis socials de manera centralitzada.

Quines mesures podrien implicar un canvi en aquestes polítiques?

Per una part, caldria donar als serveis socials la mateixa prioritat i importància que pot tenir la gestió urbanística en un consistori. Alhora, però, el més important seria treballar a partir del coneixement i l'estudi de la realitat local, de l'establiment d'objectius i de plans de treball, per poder incidir en l'eradicació de situacions d'empobriment i en la

com a tal negoci perquè no s'hagi de fer de sotamà. I intentant, per part dels polítics, legisladors i empresaris, un canvi de valors en el teixit social i entre els professionals de l'àmbit social, que faci que es consideri normal fer negoci amb els serveis socials.

Cal dir, per acabar, que la conversió dels serveis socials en un negoci no és solament immoral des d'un punt de vista ètic, sinó que -òbviament- perjudica els ciutadans des d'un punt de vista purament pragmàtic, ja que, inevitablement, situant-se dins la llei d'obtenció del màxim benefici possible que regeix tot negoci mercantil, es produeix una cosificació dels usuaris, vistos i tractats com a matèria primera de possibles beneficis i no com a éssers humans amb necessitats d'ajuda solidària.

millora de les condicions de vida de la població d'una manera anticipada a la transferència de rendes assistencials.

La subcontractació d'empreses agreuja aquesta situació?

En aquest camp, la subcontractació agreuja la situació pel fet que moltes

de les empreses que opten a aquests convenis operen amb clars criteris econòmics i de lucre. Aquest fet també es deu a la falta d'interès per part dels ajuntaments, que no marquen una política concreta de treball, seguint el control a les empreses.

, impressions

Rubén Peña • Col·lectiu Negres Tempestes
opinio@setmanaridirecta.info

Consciències adormides

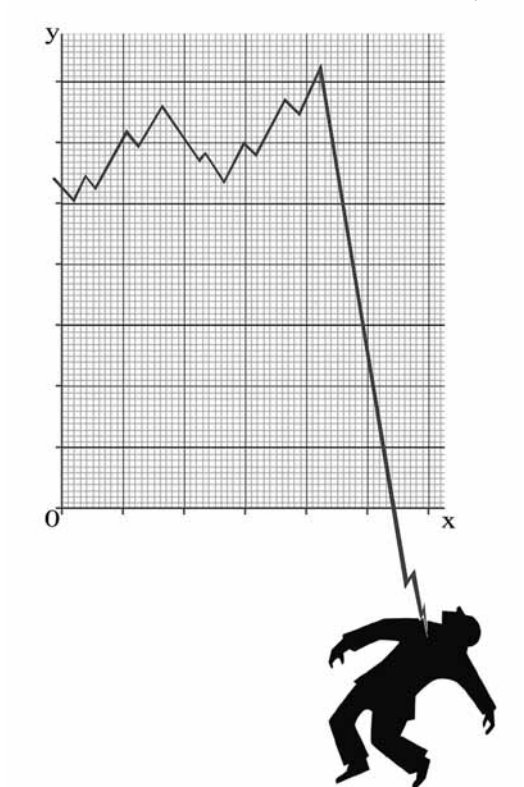
Cada dia nous acomiadaments destorben la nostra son.

Consciències que aconsegueixen adormir-se si poden evadir-se, de tant en tant, de la rutina que converteix el nostre dia a dia en una altra jornada completa dedicada a l'empresa que ens acull. Salaries baixos que es reduiran després d'amenaques prèvies de comiat pedagògicament introduïdes. Estem en plena recessió. La classe alta no pot permetre's baixar el seu nivell de vida. Sacrificarà les rendes dels treballadors. O millor els farà fora. Al cap i a la fi, a les facultats d'Economia ja diuen que l'oferta i la demanda equilibren el mercat de treball. Potser quan

Sembla que aquest crisi comença a posar a cadascú al seu lloc

tornin de les vacances -merescudes, per suposat- les coses vagin millor i puguin continuar amb la seva obra social donant feina a qui no és capaç d'empassar-se els escrúpols que els impedeixen acumular la riquesa que ells han aconseguit. Aquest és el panorama que trobem als nostres pobles i ciutats.

Els grans empresaris són, ara, poc menys que sacrificats creadors de llocs de treball. La jornada laboral de vuit hores és una fita

aconseguida per la classe obrera de començaments de segle que no només no s'ha aconseguit reduir,

sinó que està amenaçada per l'Europa del capital, tot i condemnada des de fa temps en la pràctica

diària. Els socialdemòcrates també acabaran dient, tal com feren amb l'OTAN, que les 65 hores setmanals són el millor que ens pot ocórrer? L'alienació és tal que fins i tot es consideren completament normals les relacions socials entre empresaris i governants.

Els socialdemòcrates també acabaran dient, tal com feren amb l'OTAN, que les 65 hores setmanals són el millor que ens pot ocórrer?

Relacions que, com no podia ser de cap altra manera, s'han traduït en una claudicació més de l'Estat davant la seva protegida burgesia amb l'Espai Europeu d'Educació Superior. Anem a les nostres universitats i trobem ocupacions policials mentre els mitjans emeten declaracions d'estudiants amb la lliçió ben apresca: "Que no m'afecti la seva lluita que, mentre a mi em vagi bé, poc m'importa com els vagi a ells". Fins i tot els mateixos responsables universitaris han perdut la poca vergonya que els quedava i s'han obert a la irracionalitat. En plena dèria, els dirigents d'Esquerra i Iniciativa justifiquen i defenen l'Estat més primitiu de l'ésser humà personificat en els Mossos d'Esquadra. Tothom qui estigué

present el 18 de març als carrers de Barcelona pogué veure la violència gratuïta i l'odi que desprenien aquells serfs catalans de l'Estat. Fins i tot certs irresponsables es permeten publicar articles que es feliciten de tenir un conflicte plenament català, fet que demostraria que les institucions catalanes han assumit competències que feia temps que reclamaven. No sé si han pensat el mateix quan ens han sortit casos de corrupció política.

Sigui com sigui, sembla que aquesta crisi comença a posar cadascú al seu lloc. Esquerra ha sortit de l'armari definint-se com el partit petitburgès que mai havia deixat de ser, barrejant aprenent de Convergència i Unió i eterna força política de tercera que recollirà els descontents de cristians i liberals. Iniciativa ha tret el PSUC que porta dins, estalinistes sigles de trist record que encara ens insinuen que Andreu Nin potser és a Salamanca o a Berlín. Els Mossos d'Esquadra són com tota la policia que trobarem arreu del món: prepotents, agressius i violents, una trista institució aconseguida per la burgesia catalana per oblidar a ultrança, una força coercitiva que tracta de tancar els forats que continuament li surten a l'Estat. I amb la crisi, l'economia de mercat se'n ha mostrat tal com és: més beneficis per grans empresaris, l'Estat agenollat als seus peus i, deixats de la mà d'un Déu que mai se n'havia preocupat, els treballadors. Només ens queda per veure si tot açò despertarà les seves consciències.

Joan Martínez • President de la CONFAVC
opinio@setmanaridirecta.info

Quan la generació del 68 va assumir el monopoli de les flors

Fa unes setmanes, l'Ajuntament de Barcelona va organitzar el xv Fòrum La Primavera de les Associacions, que va tenir com a eix de debat el relleu generacional del moviment associatiu. Aquesta és una de les moltes preocupacions de la nostra gent. Una ombra, el dubte del futur, que també impregna els militants d'altres organitzacions que, amb el moviment veïnal, vam catalitzar canvis importants a les barriades -abans ho eren- i també en la construcció de l'anomenada transició democràtica.

La realitat que es va trobar aquella generació del 68 a l'Estat espanyol estava dibuixada especial-

ment en dues tints, el blanc i el negre. És a dir, s'havia d'optar per dues opcions vitals ben extremes: creure en una dictadura militar i en tots els valors d'un sistema corcat o combatre-la i apostar per nous projectes de construcció col·lectiva que encara estaven per estrenar. I molt d'aquell jovent va forjar el moviment veïnal i va plantar les llavors de les organitzacions sindicals i dels partits polítics.

Ara bé, la generació del maig francès es va fer adulta i les llambordes que aixecaven per fer barriades, alguns i algunes les van acabar utilitzant per construir els murs més forts del capitalisme, instrumentalitzant els valors que

s'havien cregut quan eren universitaris i treballadors en vaga.

D'altres han assumit llocs de poder a les administracions públi-

Només cal pul·lular pels barris per veure les respostes col·lectives que els moviments socials de nova fornada estan donant

ques i han volgut conduir els nous moviments socials segons les seves receptes. Han obert finestres de ventilació en els murs del capitalisme, però ben apamades i controlades.

Davant els renecs d'algunes persones que dibuixen equivocament un jovent hepàtic, jo els responc que només cal pul·lular pels barris per veure les respostes col·lectives que els moviments socials de nova fornada estan donant a qüestions com l'habitatge, el treball precari o la privatització de l'educació universitària. Per tant, a aquest jovent que està construint els barris, només cal donar-li les eines perquè les

idees, les flors, ja les reguen ells i elles. No cal proporcionar-los receptes: són joves que transiten en el món amb noves realitats que entenen, a vegades, millor que nosaltres.

Si no ho fem d'aquesta manera, els i les noves lluitadores socials no voldran comptar amb el suport ni de les administracions ni d'altres organitzacions socials cooptades per la generació del 68 i el relleu generacional dels moviments populars serà descabellat i erosionant. El jovent voldrà mutilar els vincles amb aquesta generació del maig francès que ara ha oblidat que estava prohibit prohibir. Que ara està ofegant les seves flors.

Jorge Moruno Danzi • Sociòleg
opinio@setmanaridirecta.info

Navegant en el benefici

Durant els últims dies s'observa com s'està implantant a passos accelerats l'anomenada *lleï de costes*, com està succeint amb algunes guinguetes d'Andalusia. No és la meua intenció entrar a valorar la qualitat de la llei, els seus beneficis i els seus perjudicis, sinó simplement destacar alguns punts que resulten almenys curiosos -quan no indignants- aplicats al cas de Barcelona.

És conegut per tothom el paper que compleix Barcelona com a ciutat de moda i turística, cotitzant a l'alça dins la lluita acarnissada que deslliuren les diferents ciutats per fer-se un forat i un nom al tauler del mercat global. No ens hauria de sorprendre la infinitat de transformacions urbanes i productives que ha sofert Barcelona, la posada al punt per rebre milers de visitants i els nous usos urbans derivats en gran manera de les noves formes de treball imperants, abocades -entre altres- al sector serveis i immaterial.

Troblem casos flagrants de violació de la llei de costes com l'Hotel Vela de la Barceloneta

Una imatge val més que mil paraules. De les fàbriques grises i les barraques del Somorrostro a l'Hotel Arts, el port Olímpic i les platges i guinguetes a vessar de consum. En aquesta postal, subjuga una transició cap a una nova forma de produir i governar la metròpoli -"Deixa't seduir per Barcelona", "Barcelona posa't maca"-, de canvis socioculturals i mecanismes per neutralitzar i gestionar els fluxos de vida -ordenança cívica-, com

també l'aparició de nous actors informals -precaris, temporals, transnacionals i immigració.

Dibuixat en un nou panorama i destacant la importància vital que suposa llimar aspreses i perfilar el decorat, ens trobem amb casos flagrants de violació de la llei de costes com l'atrocitat de l'Hotel Vela de la Barceloneta, encara en procés de construcció. L'arquitecte Josep Maria Montaner ja va alarmar en el seu moment -*El País*

14/06/2008- de les greus conseqüències urbanes i socials que arrossegaria la posada en funcionament d'aquest hotel, a saber: col·lapse viari i físic del barri amb motiu de la imposició de fluxos que generaran l'hotel i el seu complex i intensificació del procés de gentrificació.

Però sembla que aquesta apropiació privada de l'espai costaner i els conseqüents beneficis que implica, porten al govern a fer malabars amb la llei de costes per suavitzar, en segons quins casos, la seva execució. Fa la impressió que l'Hotel Vela compleix amb tots els requisits per mimetitzar-se ecològicament amb el terreny. Creixeran arbres -bé, això sí- i es purificarà l'aigua, tota una aportació mediambiental a la ciutat. Per fer caure guinguetes i cabanes en zones poc urbanitzades, no es mostrarà cap titubeig, però els terratinents postmoderns gaudeixen de total llibertat per cartografiar a la seva mesura una costa, un barri i una ciutat que pertany a tots i totes. I, en el millor dels casos, ens demanen que triem la salsa en la qual volem ser cuinats.

Aprofitant la conjuntura i la contradicció existent en el funcionament de la llei, potser el cas de la Barceloneta pugui arribar a generar xarxes organitzades per la defensa del territori. Ja fa temps que el seu veïnat denuncia les conseqüències del pla d'ascensors, la inutilitat que genera el Maremagnum, etc., i, amb el temps, s'han anat formant llaços veïnals i

Els terratinents postmoderns gaudeixen de llibertat per cartografiar a la seva mesura una costa, un barri i una ciutat que pertany a tots i totes

comunitaris al voltant de la defensa i contra l'especulació dels seus carrers.

La sutura d'aquestes lluites barrials amb l'Hotel Vela i la llei de

costes obre l'escenari d'un conflicte que engloba diverses escales i que apunta cap a una de les formes d'acumulació capitalista predominant. D'una banda, aconseguir combinar allò local amb allò global partint d'una iniciativa territorialitzada, davant les directrius que situen Barcelona com un mercat atractiu i interessant, les qualitats de la qual són projectades de manera internacional. Però, igualment, ataca el cor productiu del capital cognitiu basat en la privatització del coneixement col·lectiu i la seva ulterior traducció en benefici econòmic.

La idea mediterrània i els requisits necessaris establerts pels estudis de mercat previs que decideixen la viabilitat del projecte són sostrets de la producció del patrimoni comú, de les subjectivats urbanes que no veuen reconeguda la seva feina social, però, en canvi, sí que pateixen les conseqüències derivades del remolí

Donar forma i amplificar la veu d'aquestes lluites pot servir com a reflex per les realitats viscudes a moltes altres zones

neoliberal. Donar forma i amplificar la veu d'aquestes lluites pot servir com a reflex per les realitats viscudes a moltes altres zones i cova la capacitat d'organitzar conflictes on, a la tercera pregunta que et fas, no queda una altra opció que enfrontar-se directament a la dalla del capital.

Cesk Freixas • Cantautor
opinio@setmanaridirecta.info

Cançó i poesia contra la repressió

La cultura d'un poble és un element imprescindible per destacar la seva personalitat, la seva manera particular d'entendre i de percebre la vida, fins i tot el món. Qualsevol cultura complementa la vida quotidiana de les persones a través de símbols i estendards que, d'alguna manera, ajuden a exaltar i reafirmar la seva existència. Però, quan un poble es troba triplement oprimint (nacionalment, socialment i patriarcalment), la cultura juga un paper excessivament important. I potser mai li hem sabut donar la importància que es mereix.

Si un poble viu oprimint, la seva cultura viu oprimida. De moment, no hi ha evidència més evident. És per això que entenem la cultura com una eina de vehiculació de la lluita d'alliberament, com un mitjà de comunicació vertaderament de masses per explicar els nostres horitzons i, sobretot, com una arma revolucionària al servei de les persones que lluiten per aconseguir la llibertat total.

Cal que potenciem aquells projectes culturals que estiguin en consonància pràctica (paradoxalment, potser no cal que sigui

Entenem la cultura com un arma revolucionària al servei de les persones que lluiten per aconseguir la llibertat total

teòrica) amb la nostra manera d'entendre la cultura. Cal que potenciem els projectes amb esperit crític, els que no tenen cobertura als grans mitjans de comunicació i de masses. Si bé és cert que qualsevol proposta feta en català ajudarà a normalitzar la nostra cultura, no hem d'oblidar que el socialisme cultural passa per desbanalitzar les propostes culturals i donar-los un contingut compromès amb l'essència del nostre moviment revolucionari.

Us volia explicar tot això perquè el dissabte 23 de maig es va

fer un gran acte cultural per denunciar la repressió que pateixen els moviments socials i, molt especialment, l'esquerra independentista. Moltes ja haureu sentit parlar d'en Jona, un jove de l'Eixample a qui volen empresonar vuit anys per manifestar-se pel dret a l'habitatge. Quan un poble i les seves persones romanen oprimides i sotmeses als interessos de l'Estat capitalista, també cal que utilitzem la cultura com un element de contrapoder real, proper i eficaç. La cultura d'aquest país també crida: "Jona absolutió".

, impressions

. A LA CANTONADA

GÈNERE

Del sexisme i l'androcentrisme

Eulàlia Lledó i Cuní

Ha arribat l'hora de plantejar dos dels paràmetres fonamentals per entendre què passa quan parlem, per entendre què passa quan intentem comunicar-nos, però, en canvi, escamotegem la presència femenina.

Primer de tot parlaré de l'androcentrisme. És, sobretot, una perspectiva. Consisteix fonamentalment en una determinada -i parcial- visió del món que considera que el que han fet els homes és el que ha fet la humanitat o, a l'inrevés, que tot el que ha aconseguit l'espècie humana ho han fet només homes. Consisteix també, per tant, en l'apropiació per part dels homes del que han fet i possibilitat les dones. És pensar que el que és bo pels homes és bo per la humanitat, és creure que les experiències masculines inclouen i són la mesura de les experiències humanes; d'una manera o altra, valorar només el que és masculí. És considerar que els homes són el centre del món i el patró per mesurar qualsevol persona.

L'androcentrisme, és a dir, pensar només en els homes quan es parla o quan s'escriu, té indubtables repercussions en els usos de la llengua i és la causa i l'origen d'uns determinats usos de la llengua que tendeixen a excloure o a invisibilitzar les dones. Frases tan simples com "Els mestres donen classe" o "Els pagesos treballen la terra" tendeixen a invisibilitzar i treure protagonisme a les respectives treballadores, tot i que se sap que tenen un paper protagonista en el primer ofici -l'educació està en gran part a tots els nivells en mans femenines- i un paper majoritari en el segon, el fet de no parlar de les pageses facilita el manteniment de la ignorància respecte al fet que les dues terceres parts de la feina agrícola la devem a mans femenines.

El més habitual és detectar l'androcentrisme en textos que, encara que pretenen parlar de qüestions que afecten la humanitat, només parlen de l'experiència masculina. És a dir, molts cops l'androcentrisme es concreta en la utilització del masculí com a pretès i fals genèric (per tant, en l'absència de femenins). De tota manera -i sé que entro en un terreny perillós-, m'agradaria que es veiés que en el discurs no cal ni tan sols que surtin explícitament persones per conformar un discurs androcentric.

L'altre concepte fonamental per entendre alguns dels usos de la llengua és el *sexisme*. En contrast amb l'androcentrisme -que com s'ha vist més amunt és, sobretot, un punt de vista-, el sexisme és bàsicament una actitud caracteritzada pel menyspreu i la desvaloració, per excés o per defecte, del que són o fan les dones.

El sexisme és una actitud derivada de la supremacia masculina: es basa en l'hegemonia dels homes i en totes aquelles creences que la suporten i la legitimen. També es pot definir com el conjunt dels mètodes utilitzats pel patriarcat per continuar mantenint en una situació de subordinació el sexe femení. És una relació social en què els mascles tenen poder sobre les femelles.

Les creences i pràctiques socials sexistes no únicament limiten les activitats de les dones, sinó que també són una manera no pertinent de marcar distincions entre els sexes, ja que no es fonamenten en evidències. El sexisme té molta importància perquè és la pràctica de dominació que tot el món experimenta.

Així com les dones no solen aparèixer als textos esbiaixats per l'androcentrisme -justament perquè l'androcentrisme fa que no siguin vistes, que no siguin percebudes ni anomenades-, als discursos tacats de sexisme sí que hi solen sortir: habitualment són textos que mostren una tendència a desvalorar, a no tenir en compte les dones, a minimitzar-les.

. EL CIGALÓ

"S'ha d'humanitzar el naixement si volem canviar el món"

Victoria Hermida Janeiro. DOULA

"Doneu-me altres mares i us donaré un altre món". Amb aquesta cita de Casilda Rodríguez ens acomiada Victoria Hermida, doula, mare i àvia. Amb tot aquest bagatge i com a sòcia de l'Associació de Mares Doulles, acompanya durant l'embaràs, el part i el post part.

Gemma Garcia

La doula és una figura tan antiga com la maternitat?

Lí, és una figura que sempre ha existit; les dones s'han ajudat aplicant i intercanviant saviesa. Fins no fa massa anys, una llevadora tenia al seu costat mares, tietes i germanes que l'ajudaven en el treball del part i el post part. Amb el temps, aquesta forma de funcionar ha canviat; la família s'estructura d'una manera més individual i sovint les mares es troben soles sense saber que seran capaces de ser mares i plenes de por.

Es tracta d'una guia per la maternitat basada en l'experiència?

La doula és una dona amb experiència en el treball del part, que ha estat capacitada per donar suport durant aquest esdeveniment tan especial. Proveeix

de cures emocionals i assistència pràctica la dona i la seva família, abans i després del part. Pot oferir consell i suport, però no està qualificada per desenvolupar cap tasca clínica.

Quines són les repercussions d'aquest suport?

Des de fa 25 anys, diversos científics han investigat què succeeix amb la presència d'una doula. Fins ara, setze estudis mostren una reducció de la durada del part, de la necessitat d'anestèsia o analgèsia i de la incidència de cesàries.

Com va dir Odent, "per canviar el món cal canviar la forma de néixer"?

Rotundament sí. S'ha d'humanitzar el naixement si volem canviar el món. És transcendental per encoratjar i encaminar el poder de cada individu cap al desenvolupament de societats sostenibles i amb respecte per la vida.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L' HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Condicions carceràries

Oliver Bello Pacheco
Pau Massagué Seguí
Can Brians II

Us escrivim per informar-vos de la situació de repressió que vivim a Brians II. Fa temps, vam llegir un article que ens va fer molta gràcia: que es construïren més presons. També hi apareixia la nostra amiga de l'ànima Montserrat Tura (que Déu l'aculli en la seva glòria, donant suport a l'efectivitat policial), que justificava l'article dient que som més de 10.000 presos i preses a Catalunya.

El Codi Penal es va endurint de forma exagerada, el sistema penitenciari cada cop és més insostenible i opressor. Alguns exemples: quan ens traslladen a l'escola o al poliesportiu pel carrer principal, no se'ns permet saludar les amistats o familiars que estan a altres mòduls; al menjador, de 8 en 8 i a assureu'ns allà on ens diguin, sense importar amb què volem dinar; no ens podem aixecar fins que ens ho diguin; els recomptes (3 al dia), dempeus i al fons de la cel·la; es neguen permisos a companys que no volen treballar als tallers del CIRE; els carcellers usen el seu suposat poder a la seva conveniència, fet que genera la imposició d'absurds expedients disciplinaris que retarden el dret de gaudir de beneficis penitenciaris. D'altra banda, gent que ni ens coneix (la junta de tractament) ens obliga a fer cursos (violència, toxicomanies...) al seu caprici, passant del que dictamina el jutge i fent-nos xantatge: per obtenir un permís, cal fer un DEVI.

No cal dir que es fomenta la traïció, es premia els lacais amb destins on es cobren més diners i oferint-los permisos de 3r

grau, etc. Tota aquesta gent sense principis és la que ens fa el menjar, que és una merda, o ens renta la roba (que no la renta).

També volem mostrar el nostre suport des de l'MR-10 al company Amadeu Casellas Ramon, que es trobava en vaga de fam des del 20 d'abril per reivindicar el seu dret a la *llibertat*, un dret que li han negat durant 26 anys.

La crisi com a justificació

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Nos semblarà forassenyat si dic que alguns polítics i empresaris blanden la crisi com una justificació per fer-nos empassar coses lletges. I, així, Zapatero podrà negar el finançament de l'Estatut. I els empresaris ho mencionen de cara a retallar personal o sous. I, a Montilla, li va servir per introduir que s'ha d'obrir una reflexió sobre la viabilitat d'un sistema sanitari de gratuïtat total. I, així mateix, el conseller d'Educació ha justificat amb la crisi els quinze dies que han passat sense enviar cap substitut per baixes de professors als centres públics. Aquesta acció irresponsable sembla l'avis del que ve, segons el conseller: reducció de plantilles i augment de la jornada laboral. Fet que ignora que, si l'objectiu és millorar l'educació, precisament el que fa falta són més mitjans i no més sobrecarregament. Amb crisi o sense crisi! Que l'educació no és un joc i s'han de treure els diners d'on sigui! I aquestes iniciatives del conseller s'inclouen en el marc d'una nova llei d'educació (LEC) que fa una decantació a favor de les escoles concertades per sobre de les públiques. Per això gairebé tots els sindicats s'oposen a la LEC i per aquest

motiu el conseller els ignora imprudentment, amb una posició tossuda de sortir-se amb la seva.

Mentre reflexionava sobre tot això, he llegit que, a Cantàbria, es plantegen revocar un concert que, en el seu dia, va atorgar el PP a una escola de l'Opus. I se m'ha encès la bombeta: si en Maragall fos socialista de veritat, podria retallar alguns concerts educatius que va decretar CiU al·legant que no hi ha diners per tot i que ha d'assegurar una educació pública universal de qualitat, de manera que no pot subvencionar escoles elitistes on, il·legalment, s'han estat cobrant quotes als pares tot i que no ho podien fer. Però poso molt en entredit que, al PSC, li quedi alguna cosa de socialista i suposo que no hi ajuda gaire el fet que -com és ben sabut- els membres d'aquest partit portin els seus fills més aviat a escoles concertades que a les públiques.

Càrregues policials a Canaletes

Jordi Soler
Barcelona

M'ha molestat molt el control policial dels Mossos a les darreres celebracions a Canaletes. La veritat és que tampoc he vist els famosos actes de vandalisme que han provocat les necessàries càrregues policials. Veient la quantitat de càmeres de televisió als balcons, em sorprèn no haver vist milers de reportatges de les suposades destrosses fetes per la gent.

Segur que en alguna concentració hi havia algú passat de voltes, però la policia només ho sap arreglar amb una càrrega contra els milers de persones concentrades? No m'ho crec.

, així està el pati

Boicot preventiu a l'empresa del Trambaix | PÀG. 11

Iniciativa per aturar l'assetjament escolar | PÀG. 12

Manifestació contra la incineració de residus | PÀG. 13

Candidatures alternatives a les eleccions europees | PÀG. 16

QUECHUA

BARCELONA · EL FÒRUM SOCIAL, LA XARXA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA O LA TROBADA PEL DECREIXEMENT, DARRERS INTENTS FRUSTRATS

La secta Nueva Acrópolis intenta infiltrar-se als moviments socials

Higinia Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

En poc menys de quinze dies, la secta Nueva Acrópolis (NA) -denunciada reiteradament pel seu caràcter perillós, racista i filonazi- ha intentat escolar-se als espais propis del moviment ecologista, altermundista i cooperatiu de Catalunya. Diverses entitats ja han denunciat aquests intents i han decidit alertar el teixit social de les pràctiques d'una secta que s'amaga sota l'aparent innocuïtat de la promoció de la filosofia amb elements teosòfics, esotèrics i orientalistes. Nueva Acrópolis ja va ser objecte, la dècada dels 90, d'una intensa campanya de denúncia antifeixista i el llunyà 1984 va ser titllada d'agrupació feixista i paramilitar a l'Informe Crotell del Parlament Europeu.

Ja el 1984 va ser titllada d'agrupació feixista i paramilitar a l'Informe Crotell del Parlament Europeu

El primer intent d'infiltració durant les darreres setmanes es va detectar a la 1a Festa de l'Entesa pel Decreixement celebrada el 16 de maig a Palau-Solità i Plegamans (Vallès Occidental). Allà, NA va disposar d'una parada pròpia durant cinc hores, malgrat l'oberta oposició de diferents activistes, que els van convidar reiteradament a abandonar l'espai. Paral·lelament, la secta va participar de l'assemblea preparatòria del segon Fòrum Social Català (FSCat) i fins i tot va decidir integrar-se a la Comissió de Logística. L'intent no va prosperar i no va anar més enllà de la primera reunió. Després d'aquella primera trobada -on NA va oferir la seva seu del carrer Santa Anna de Barce-

D'esquerra a dreta Ramon Vilchez, Subdirector de Cooperació Social i Voluntariat de la Generalitat; Esteban Billar, de Nueva Acrópolis Barcelona; la Regidora de Cultura de l'Ajuntament d'Alp; Xavier Garrigues, director general d'Acció Comunitària de la Generalitat; i Héctor Gil, coordinador del voluntariat de la secta.

lona per fer la trobada següent-, els membres van decidir excloure la secta de qualsevol futura convocatòria i plantejar una proposta d'expulsió definitiva a la propera Assemblea General. En tots els casos, Héctor Gil, aparent coordinador de voluntariat de Nueva Acrópolis Barcelona, ha estat qui ha protagonitzat els intents.

El tercer intent consecutiu va arribar només dos dies després de la primera reunió de la comissió de treball del FSCat, quan Héctor Gil va demanar l'alta com a entitat sòcia de la Xarxa d'Economia Solidària, un espai que aplega seixanta cooperatives i entitats de l'economia social catalana. La Comissió Permanente de la XES va posar-se en contacte amb AIS (Atenció i Investigació de Socioadiccions) i l'entitat Largantza, experta en sectes, per comunicar-los aquests fets i recopilar informació actualitzada sobre NA. La XES ha decidit alertar les entitats membres d'aquests fets per avortar nous intents i poder respondre amb contundència les pretensions de la secta.

Gol a Benestar Social

Tanmateix, a la web de la secció de la secta a Barcelona, també s'anuncia que enguany van prendre part a la Fira de la Terra, celebrada el mes d'abril al Parc de la Ciutadella, per segon cop consecutiu. A la mateixa web, destaquen diverses fotografies de la seva participació a la 13a Escola del Voluntariat organitzada per l'Institut Català del Voluntariat a Alp el juliol de 2008, que va ser inaugurada pel conseller Jordi Ausàs (ERC). Entre elles, una imatge del coordinador de voluntariat, Héctor Gil, amb Ramon Vilchez -subdirector d'Associacionisme i Voluntariat de la Generalitat-, Xavier Garrigues -director general d'Acció Comunitària de la Generalitat- i la regidora de Cultura d'Alp, municipi que va acollir la trobada. La DIRECTA ha posat en coneixement del Departament aquests fets, però encara no n'ha obtingut cap resposta ni valoració oficial.

A diferència d'altres estats europeus, a l'Estat espanyol, la secta està legalitzada, però manté uns perfils de manipulació intensos. Les estratègies

de captació d'adeptes a través de xerrades sobre història, literatura o grans personatges; la submissió incondicional; la impossibilitat de crítica interna; l'elitisme segregacionista o la persecució d'exadeptes són alguns exemples. A més, el reglament intern de NA, ben lluny dels estatuts oficials presentats al Ministeri de l'Interior, demostra una estructura jeràrquica, autoritària i militaritzada entre els diferents escalons detallats, on sempre preval l'obediència deguda.

Opacitat i manipulació psicològica

Les entitats socials que lluiten contra els grups de manipulació psicològica i de destrucció de l'autonomia personal -hi ha prop de 140 sectes a tot l'Estat- han constatat a la DIRECTA que, darrerament, NA està intensificant la seva activitat per aconseguir legitimitat i reconeixement social, cosa que obtindria a través de la participació en diferents espais socials. Durant una conversa amb els responsables de l'associació basca Largantza,

Juantxu Domínguez va recordar que NA és tractada com una secta perillosa a molts països europeus, va alertar de la seva derivació autoritària i va informar que acostumen a querellar-se judicialment contra els mitjans que denuncien la seva activitat.

Nueva Acrópolis va néixer el 1957, fundada per l'argentiní Jorge Angel Livraga Rizzi, crescut en la contrarevolució antimarxista del sud i que sempre s'ha vantat d'haver contribuït al cop d'estat d'Augusto Pinochet i de promoure la dictadura militar uruguiana. NA és present a 42 estats d'arreu del món i, a l'Estat espanyol, és on té més implantació. Livraga Rizzi, conegut com a JAL o Comando Mundial en l'argot intern, va morir a Madrid el 1991 i s'inspirava en els tractats teosòfics de Blavatsky, Besant o Steiner, popularitzadors del racisme ari.

El 1988, però, va ser condemnat per tinença il·lícita d'armes a Madrid, després que el periodista especialitzat en afers religiosos i autor de diverses investigacions, Jaume Reig, qualificat reiteradament la secta com a filonazi, profeixista i paramilitar, mentre els escàndols s'anaven acumulant. El 1992, a Corne (la Corunya) el director d'un centre escolar -membre de la secta- va obligar els infants a rebre'l amb la salutació romana, tot fent apologia del franquisme. El 1997, a Majadahonda (Madrid), el professor Francisco Esteve -membre de NA- va ser expedientat per proferir tesis racistes i defensar a l'aula que els negres eren un 30% menys intel·ligents que la resta d'éssers humans. A la xarxa, sovintegen els testimonis d'exadeptes (com l'exdirigent Miguel Martínez, que la titlla de "grup paramilitar, de tipus neonazi i una ideologia marcadament racista") i les denúncies que alerten que han rebut subvencions públiques (de l'Ajuntament de Madrid, entre d'altres), que exploten la medicina alternativa a través del Centro Médico Seraphis o que atenen ancians per quedar-se amb la seva herència.

, així està el pati

MARTORELL • ENRIC DURAN, ACTIVISTA CONTRA LA BANCA EMPRESONAT DURANT 65 DIES A CAN BRIANS

“El poder no és tal sense por. Les persones valentes cada vegada som més”

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Enric Duran, l'activista contra el sistema financer empresonat durant 65 dies al centre penitenciari de Can Brians I, va quedar en llibertat sota fiança de 50.000 euros el dia 21 de maig. Després de dos mesos de reclusió sense ni tan sols haver estat jutjat, el jove originari de Vilanova i la Geltrú va veure com la secció novena de l'Audiència Provincial de Barcelona revocava l'ordre de presó preventiva dictada pel jutjat d'instrucció 29 arran de les pressions exercides des de la Divisió d'Investigació Criminal dels Mossos d'Esquadra. L'auto de llibertat, que insisteix en el risc de fuga, contradiu clarament el que havia dit el jutjat d'instrucció -que assegurava que un motiu per fu-

La fiança de 50.000 euros és “a la banca ètica Fiare, al jutjat, només hi quedarà l'aval bancari”

gir era que no posseïa arrelament social -i manifesta que Enric Duran gaudeix d'una “xarxa de connexions” per poder marxar o per situar-se en un indret desconegut sense sortir del país. Així doncs, l'Audiència Provin-

Enric Duran, moments abans de la seva sortida de Can Brians.

cial ha estipulat “l'excés d'arrelament social” com a motiu per prendre mesures cautelars. L'activista va abandonar el centre penitenciari l'endemà de la resolució judicial que en dictava la seva llibertat, poques hores després que fos dipositada la seva fiança. La seva mare i diversos amics l'esperaven a les portes de Can Brians. A les set de la tarda, va creuar les reixes del recinte carregat amb una gran bossa de llibres, revistes i cartes, les moltes

cartes de suport que ha rebut des que hi va ingressar el 20 de març. Pocs minuts abans, la gerent de la presó va advertir els periodistes que feien guàrdia a les portes de l'edifici que no podien gravar ni fotografiar “en direcció a la presó”, que ho havien de fer en direcció a la muntanya.

Quatre dies després de l'alliberament, Enric Duran va convocar una roda de premsa per valorar la seva situació actual i posteriorment va ser

entrevistat a programes de ràdio i televisió. En primer lloc, va voler assenyalar les perversions del sistema penitenciari i va afirmar: “Les presons no compleixen la funció de reinserció que se'ls suposa, sinó que accentuen el desarrelament social i la falta de perspectives dels que hi són tancats (...) Les persones que no tenen ningú a fora que els doni suport pateixen una forta vulneració de drets i els que lluiten per la seva dignitat, com l'Amadeu

Casellas, són castigats amb més i més anys de presó”.

Pel que fa a la fiança de 50.000 euros, va voler aclarir que “d'aquests diners, els bancs no en veuran res, es traslladaran prou a la banca ètica i cooperativa Fiare, de manera que, al jutjat, només hi quedarà l'aval bancari. Així farem que la nostra resposta a aquesta mesura econòmica sigui coherent amb els objectius de la insubmissió bancària”.

De cara al futur, va avançar que el procés d'instrucció continuarà i pot ser llarg. “Si els bancs em volen jutjar, la ciutadania jutjarà la banca. Buscant un càstig exemplar, el que han fet és reforçar un exemple que inspira”, va manifestar. Segons l'Enric, quan “la voracitat i la falta d'escrúpols” de la banca ha quedat el descobert i ha fet de desencadenant de la greu crisi econòmica actual, una majoria social considera que “els lladres són els bancs i vol que m'absolguin”. A la roda de premsa, va detallar que, juntament amb centenars de companys i companyes, s'implicaria perquè el proper 17 de setembre pugui ser un nou punt d'inflexió per demostrar que es pot viure sense capitalisme i per visibilitzar la gran quantitat de persones que, cada vegada més, volen viure d'una manera alternativa a la que “imposa el sistema dominant”.

Va concloure amb l'afirmació que “la repressió no ens tallarà les ales i que el poder no és tal sense obediència i sense por”. Tanmateix, va destacar que les persones valentes cada vegada són més i, a més, “ens estem organitzant”.

SABADELL • PRESENTACIÓ DE LA CANDIDATURA ULTRADRETANA DEL MOVIMENT SOCIAL REPUBLICÀ (MSR)

Un nou acte feixista trenca la calma tensa

Pau Llonch
sabadell@setmanaridirecta.info

Diversos col·lectius de la ciutat exigeixen a les institucions que acabin amb la permissivitat vers els grups neonazis arran de la celebració d'un acte electoral del Moviment Social Republicà al Centre Cívic de la Concòrdia.

Els enfrontaments acaben amb cinc neonazis ferits, tres d'ells de gravetat

La capital vallesana ha tornat a ser escenari de l'inici de campanya del Moviment Social Republicà (MSR) per les properes eleccions al Parlament Europeu. El partit va congrega la seva militància i simpatitzants al Centre Cívic de la Concòrdia el dissab-

te 23 de maig. L'acte de l'organització autoanomenada *socialrevolucionària*, que dona cobertura política a les agressions feixistes que es produeixen a la ciutat i que inclou a les seves llistes nombrosos caps rapats neonazis autors d'aquestes agressions, va comptar amb la presència destacada de Jordi de la Fuente -secretari nacional d'acció política de l'organització i d'Alejandro Fernández -secretari de la federació est del MSR-, ambdós candidats a les llistes electorals el proper 7 de juny.

Tant el Moviment Popular de Sabadell (MPS) com la Plataforma Anti-feixista de Sabadell (PAS) van convocar la ciutadania per denunciar la presència d'aquests grups d'ideologia neonazi a la ciutat i per exigir “un clar compromís de les institucions per afrontar aquesta problemàtica”. A través dels seus comunicats, ambdós col·lectius han recordat que aquesta problemàtica no és nova i han expressat la seva preocupació davant “l'augment de les agressions de caràcter

Carmen Martín Pidal, candidata per a les eleccions europees del MSR, Madrid.

feixista a la ciutat”. Pel MPS i la PAS, l'eliminació del feixisme “només es podrà dur a terme a partir de la implicació de tots els sectors socials i amb l'aplicació de mesures socials, educatives i jurídiques”.

Manifestació de repulsa a l'acte electoral del MSR

Una setantena de persones van respondre la convocatòria i es van manifestar pels carrers del centre de Sabadell el mateix dissabte. La ma-

nifestació va acabar davant l'ajuntament de la ciutat, on es va llegir un comunicat que recordava la llarga trajectòria de la lluita antifeixista dels col·lectius de l'esquerra rupturista sabadellencs i on s'exigia a les institucions “acabar amb la tolerància cap als grups feixistes”.

Resposta antifeixista

Si bé la marxa del dissabte va transcórrer sense incidents, la nit anterior va acabar amb enfrontaments pels carrers del centre de la ciutat, quan un grup de militants d'estètica *skinhead* del MSR que estaven encartellant les parets del centre amb propaganda electoral van increpar un grup de joves que sortien d'un bar. Segons un comunicat aparegut a la web de la delegació barcelonina del MSR, cinc dels seus militants haurien resultat ferits, tres d'ells de gravetat, per part de “joves d'ideologia d'ultraesquerra, fent gala del seu aprenentatge de tàctiques *borrokas* i d'idees filoetarras”.

, així està el pati

BARCELONA • SOLIDARIS PROPALRESTINA INICIEN UN BOICOT AL TRAMVIA PERQUÈ RESCINDEIXI CONTRACTES AMB VEOLIA

L'empresa que construeix el polèmic tramvia a Jerusalem és sòcia del TRAM

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

L'empresa Veolia, que gestiona el tramvia públic que s'està construint a Jerusalem, és una de les sòcies de Tramvia Metropolità S.A., l'empresa contractada per l'administració per fer el tramvia de Barcelona (Trambaix i Trambesòs). Segons Boicot Preventiu: "El 2004 l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM) de Barcelona va concedir un contracte a l'empresa francesa per operar el tramvia de la ciutat, ambdós controlats majoritàriament per Veolia Transport". Una campanya europea acusa la multinacional francesa de col·laborar amb un projecte il·legal que contribueix a l'apartheid israelià i ha començat a actuar a Catalunya. Boicot Preventiu es va manifestar contra aquesta empresa per primera vegada el dimecres 20 de maig a la parada del Trambaix de la plaça Francesc Macià de Barcelona per reclamar que l'administració rescindeixi qualsevol tipus de relació amb Veolia.

Tramvia a Jerusalem

Veolia Transport encapçala el consorci City Pass que s'encarrega de construir el sistema de tramvies de Jerusa-

lem, que connectarà la part oest amb els assentaments jueus construïts a la part est. La primera línia cobrirà els 13,8 quilòmetres que separen el sud-oest de Jerusalem de l'assentament jueu de Pisgat Zeev -a la part oriental- i està previst que entri en funcionament l'octubre de 2010. Una altra de les vuit línies previstes, connectarà, a través de l'estació Ammunition Hill, la ciutat amb el gran assentament de Ma'aleh Adumim, a Cisjordània, i amb l'assentament de la vall del Jordà. La gent de Boicot Preventiu denuncia que la construcció d'aquest tramvia "és clau en la política territorial colonitzadora del govern d'Israel", ja que potencia els contactes entre els assentaments dels territoris ocupats i les grans ciutats, però "no s'aturarà als barris i pobles palestins".

L'empresa francesa Veolia, doncs, participa en un projecte que entra en conflicte amb el dret internacional. Jerusalem est -com Cisjordània, els Alts del Golan, la Franja de Gaza i la península del Sinai- va ser ocupat per Israel després de la guerra de 1967, unes ocupacions que van ser desautoritzades pel Consell de Seguretat de l'ONU mitjançant la Resolució 242. Sandra Negre, de Boicot Preventiu,

assenyala que, a més de la connexió exclusiva dels assentaments, "la construcció del tramvia implica l'expropiació de terres palestines i la demolició de cases", fet que entra en contradicció amb l'article 53 de la Convenció de Ginebra, que prohibeix la destrucció de propietat privada i pública en territoris sota ocupació.

A partir d'ara, la campanya de boicot a l'empresa Veolia intentarà incidir en el procés d'adjudicació de contractes de l'Autoritat de Transport Metropolità (ATM) i, alhora, pressionarà l'Agència Catalana de l'Aigua perquè no concedeixi cap contracte a la subsidiària Veolia Waters.

Sanccions a Veolia

El marc legal i la campanya de boicot a Veolia ha tingut efecte a diversos països europeus:

-Gener 2009, Estocolm: Veolia, que havia gestionat el metro durant deu anys, perd el contracte pels propers vuit anys.

-Abril 2009, Bordeus: Veolia Transport perd el contracte de gestió de la xarxa de transport urbana més gran de l'Estat francès.

-Abril 2009, Nanterre: un tribunal francès admet a judici la denúncia presentada per l'associació France-

SANDRA NEGRE

Acció del boicot al Trambaix el dimecres 20 de maig

Palestine Solidarité contra Alstom SA i Veolia Environnement per construir un tramvia des de l'oest a l'est de Jerusalem.

La Carrau renuncia a actuar a Acre i els Minyons de Terrassa accepten El contacte mantingut entre Boicot Preventiu i La Carrau va aconseguir que el conjunt musical se sumés al boicot cultural a Israel i renunciés a

participar al Festival Cultural de la ciutat d'Acre. Segons La Carrau i tal com han denunciat des de Boicot Preventiu, l'Ajuntament d'Acre té un marcat accent ultradretà i xenòfob. En canvi, malgrat la informació subministrada i els contactes establerts amb la colla castellera dels Minyons de Terrassa, aquesta entitat va actuar a Acre el dia 24 de maig al·legant que hi anava a fer cultura i no política.

BARCELONA • XAVIER DE JUAN, PATEIX TETRAPLEGIA DES DELS 22 ANYS I DES D'ALESHORES REP UNA PENSIÓ PRECÀRIA

"Amb la llei de la dependència rebo cinquanta euros mensuals menys"

Xavier de Juan és tetraplègic arran d'un accident que va patir als 22 anys. Com que es va lesionar de tan jove, mai no havia cotitzat i, per tant, rep una pensió no contributiva. Amb la nova llei de la dependència, va pensar que els seus ingressos precaris millorarien, però el resultat ha estat una reducció dels ajuts que rep per part del Departament de Benestar Social de la Generalitat. Entrevistem de Juan i la seva dona, Júlia.

Eloy de Mateo
redaccio@setmanaridirecta.info

Quina és la teva situació respecte als teus ingressos?

A banda de la pensió no contributiva, rebia una pensió d'ajuda domiciliària d'uns 280 euros des de feia deu o dotze anys. Quan va aparèixer la llei de la dependència, em van informar que el cobrament d'aquesta nova prestació no era incompatible amb la resta de prestacions.

Com et vas informar sobre les compatibilitats?

Va ser l'any 2007. Va venir l'assistenta social i em va explicar que no hi havia cap problema en aquest aspecte, així que vaig començar a moure'm i vaig fer la sol·licitud per cobrar l'ajuda de la llei de la dependència el juny de 2007. **Quin és el valor d'aquesta nova ajuda?** En un principi era de prop de quatre-

cents vuitanta euros, però després es va reduir a dos-cents trenta.

I quin és el problema que has descobert a partir del cobrament d'aquesta nova prestació?

Aquesta prestació la vaig cobrar el mes de febrer d'aquest any, amb tots els endarreriments des del moment que la vaig demanar, però, quan va arribar el mes de març, em vaig adonar que no havia cobrat l'ajuda domiciliària de dos-cents vuitanta euros. Li demano a la meua dona que truqui a Benestar Social per saber que és el que havia succeït.

I tu Júlia, aleshores...

Jo vaig parlar amb el cap del departament de PUES (ajuts que es donen per despeses al marge de la pensió) i em va dir que el cobrament de la pensió de la llei de la dependència és incompatible amb les PUES i que aquestes han de desaparèixer i quedar incloses

ELOI DE MATEO

dins la nova llei. Aleshores, li vaig preguntar que com és que havien continuat pagant l'ajuda domiciliària.

I em van contestar que, aquesta llei era tan ample, tan complexa i centralitzada que havien hagut de contractar a molt personal no qualificat que n'ha fet una mala interpretació.

Va afegir que, amb aquesta nova llei, la gent que no cobrava res i ara cobra estaria molt contenta, però els

que ja cobraven alguna cosa i ara han passat a cobrar aquest ajut segurament haurien de tornar els diners.

Li vaig preguntar, si això és així i ells saben que ja cobrava l'ajut domiciliari, perquè li han continuat pagant cada mes dels endarreriments.

(S'ha d'entendre que, com que li van pagar els endarreriments de tots els mesos des que va sol·licitar l'ajut per la llei de la dependència i, durant aquestos mesos, també va cobrar la

ajuda domiciliària, havia cobrat els dos ajuts)

Quina va ser la resposta?

Que com que això havia estat una mala administració, ell recomanava a tots els afectats que escriguessin una carta a la direcció de Benestar Social per explicar el seu cas i perquè qualsevol conseqüència d'aquesta mala administració no recaigués en l'usuari.

Amb aquest canvi de prestació, heu passat de cobrar 280 euros a cobrar-ne 230.

Sí, ara hi ha una diferència de cinquanta euros de menys. Segons em va explicar, aquesta diferència la pagarà la Generalitat. Amb una nova llei o decret que sortirà no se sap quan, ens diran com es farà. Aleshores, hi ha un embolic. La Generalitat diu que això ho ha de fer Benestar Social i Benestar Social diu que, d'això, no en té ni idea.

En definitiva, que al final resulta que he perdut cinquanta euros de poder adquisitiu cada mes. I no només això sinó que, a més, és possible que em reclamin els 4.000 euros d'endarreriments. Estan jugant amb gent que té una economia molt precària i que, quan rep els diners, de seguida els utilitza per tancar forats.

, així està el pati

LLEIDA • ACTIVISME

80 entitats bancàries boicotejades a la ciutat

Directa Terres de Ponent
terresdeponent@setmanaridirecta.info

La ciutat de Lleida es va despertar, el divendres 22 de maig, amb 80 entitats bancàries fora de servei. Es van tancar panys i, en alguns casos, fins i tot es va arribar a segellar la ranura per on s'introdueixen les targetes de crèdit. Aquesta acció, duta a terme per un grup de persones provinents de diferents col·lectius socials de la ciutat, pretenia d'una banda solidaritzar-se amb la campanya de suport a Enric Duran -el jove acusat d'haver estafat 492.000 euros a 39 entitats bancàries demanant crèdits per una empresa fictícia- i, de l'altra, esdevenir una protesta contra l'entrada dels bancs a la universitat pública, en el marc de lluita contra el pla Bolonya. Al matí següent, la majoria d'entitats bancàries van haver de tancar els serrallers fins al punt que moltes d'elles van trigar fins a dues hores a obrir les portes. Segons ha pogut saber aquest setmanari, l'acció estava coordinada amb altres ciutats de Catalunya, tot i que, finalment, en el cas de la ciutat de Lleida, es va optar per avançar la seva realització.

GIRONA • CONTROL

Mossos d'Esquadra de paisà intimiden col·lectius gironins

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Membres del CSO Can Rusk de Girona han denunciat que, el 21 de maig i amb motiu d'una xerrada sobre la campanya contra el *kubotan*, diversos agents de paisà dels Mossos d'Esquadra van utilitzar una furgoneta per gravar l'acte. Davant d'aquest fet, les organitzadores de l'acte van sortir al carrer i van observar com un agent de paisà fugia amb la furgoneta a gran velocitat, després de xocar amb un altre cotxe que estava estacionat. Des de l'assemblea del CSO Can Rusk, també denuncien l'augment dels seguiments i la intimidació dels seus membres per part d'agents dels Mossos d'Esquadra. Un dels exemples que destaquen és el fet que, durant les últimes concentracions a la ciutat -com les de la campanya per l'absolució de Núria Pórtulas o a favor de l'avortament-, membres d'aquest cos policial han intimidat la gent de la casa okupada. En aquest sentit, el fet que la campanya per l'absolució de Núria Pórtulas hagi iniciat diferents concentracions i actes de cara al judici a l'Audiència Nacional espanyola pot ser un dels detonants del control, arran de la gran implicació que té aquest espai en la campanya antirepressiva.

BARCELONA • CONFERÈNCIA SOBRE L'ASSETJAMENT ESCOLAR HOMÒFOB A LA CASA BONNEMAISON

L'homofòbia és molt present a les escoles catalanes

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Diversos estudis evidencien que el jovent amb orientacions sexuals no normatives -gais, lesbianes, bisexuals- o que no s'identifiquen plenament amb una identitat de gènere determinada -trans i intersexuals- pateixen en major grau l'assetjament escolar -o *bullying*- que no pas els adolescents heterosexuels. Així es va presentar la conferència *Bullyinghomofòbic*, el 20 de maig, al Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison. La ponent de la conferència va ser la directora de l'estudi *Convivència i confrontació entre iguals als centres educatius de Catalunya*, Maribel Ponferrada. Aquesta anàlisi, encarregada pel Síndic de Greuges, és un dels pocs documents sobre l'assetjament escolar que dedica un espai a la discriminació per raons d'orientació i identitat sexual. Està elaborat a partir de converses i enquestes a 1.197 estudiants d'ESO de nou escoles catalanes de diferents titularitats i entorns socials. La investigació, segons les seves autores -dues antropòlogues-, mostra com la pròpia institució escolar crea les condicions perquè s'hi produeixin desigualtats, tot fomentant la competitivitat entre les alumnes. També afirmen que els insults i les agressions físiques a l'alumnat que no s'adequa al model social de masculinitat o feminitat són ben presents dins l'escola, tant als entorns de classe baixa com als de classe mitjana. I el més important és que aquests valors discriminatoris no només no es contraresten des del profes-

Segons un informe, s'han detectat comportaments homofòbics o transfòbics en els discursos d'alguns dels mestres escolars

sorat, sinó que, ben al contrari, hi ha alumnes que afirmen que han detectat comportaments homofòbics o transfòbics en els discursos d'alguns dels seus mestres.

L'acte també va comptar amb la participació del president de l'Institut Català d'Estudis de la Violència (ICEV), l'antropòleg Joan Merino. Precisament, a la revista que edita la institució trimestralment, s'hi pot trobar una de les anàlisis més interessants sobre el *bullyinghomofòbic*, *¡Maricón el último! Docentes que actuamos ante el acoso escolar en el instituto*, de la psicòloga Raquel Platero.

Dues agressions homòfobes a judici

Tot i que la justícia no es caracteritza, precisament, per actuar contra la discriminació sexual, la setmana passada es van jutjar dues agressions de caràcter homòfob. La primera va tenir lloc l'any 2004, quan dos policies van detenir un home, a Palma de Mallorca, acusat d'atemptat a l'autoritat. Mentre era a la comissaria, el detingut va rebre tot tipus de vexacions i d'insults al·lusius a la seva homosexualitat. Des de la iniciativa Gent Activa Palma, que ha defensat el cas públicament, es valora molt negativament "l'actuació de la

fiscalia, que ha rebaixat la pena a un agressor i ha retirat l'acusació contra l'altre, al·legant que la víctima no havia reconegut un dels agents".

Per altra banda, el dia 25 de maig, es va jutjar l'agressió que van patir dues noies lesbianes el 21 de juliol de 2006. Tot i que els agressors van ser sis, només una persona va ser acusada formalment. Segons els col·lectius Ca la Dona i Guerrilla Travolaka, els testimonis presencials han estat descartats pel fet de ser turistes i la policia ha testificat a favor de l'imputat, tot i no haver presenciat l'agressió.

CARDEDEU • ELS MOSSOS L'HAVIEN DESALLOTJAT SENSE DISPOSAR DE CAP ORDRE JUDICIAL

Tornen a okupar el Casino Popular el mateix dia del seu desallotjament

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

A dos quarts de nou del vespre del dia 26 de maig i un cop havia marxat el dispositiu policial, l'Assemblea de Joves de Cardedeu va reokupar el Centre Social Casino Popular. Hores abans havia estat desallotjat sense ordre judicial.

Com sempre, de matinada i sense previ avis. Una cinquantena d'agents de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra provinents de la caserna central dels antdisturbis de l'edifici Egara de Sabadell havien esbotzat les portes del Casino Popular de Cardedeu. Faltaven pocs minuts per les vuit del matí i els acompanyava una ambulància i un manyà. Cap dels agents autonòmics visibles durant l'operatiu no portava el seu número d'identificació (TIP) i la majoria anaven amb la cara tapada. Alguns representants de l'Assemblea de Joves de Cardedeu (AJC-CAJEI) es van apropar al cordó policial

per exigir l'ordre judicial que donava cobertura a l'acció policial, però els comandaments no la van mostrar en cap moment. Un mossos els va respondre que, si volien saber res del cas, s'havien de dirigir als jutjats de Granollers. El desallotjament no havia estat comunicat prèviament a l'advocat del centre social ni a les persones identificades per l'okupació de l'edifici. De fet, l'advocat va anar al jutjat la mateixa tarda i va ser informat que no existia cap ordre al respecte.

L'edifici del Casino s'havia reconvergit en centre social el 10 de juliol de l'any passat, quan un nombrós grup de joves del municipi van decidir entrar-hi després de molts anys d'abandó forçat arran d'una ordre de tancament consistorial de l'alcaldeessa Montserrat Cots. L'edifici històric havia esdevingut un centre referencial d'activitats des de 1959. El dia de l'okupació, es van repartir nombrosos fulls volants on s'anunciava la intenció de construir "un centre social

Cap mossos visible durant l'operatiu no portava el seu número d'identificació (TIP)

autogestionat per fer diverses activitats i amb servei de cafeteria obert a totes les entitats i la gent de la vila". En aquell text, l'Assemblea de Joves feia una crida per "donar vida al poble" apuntant-se al projecte, ja fos

"com a entitat o bé a nivell individual". El casino de Cardedeu, afirmaven, "reobre les seves portes per ser l'espai del poble i pel poble". Ha passat un any i el projecte s'ha materialitzat dia rere dia.

, així està el pati

GAVÀ • LES MÀQUINES JA OPEREN PER EXECUTAR EL PROJECTE URBANÍSTIC

Grups ecologistes identifiquen prop de 250 espècies de flora i fauna al pla de Ponent

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Grup Ecologista Les Agulles-Ecologistes en Acció va organitzar, el 19 d'abril, un test de biodiversitat a la zona afectada del Turó del Calamot i el Pla de Carat -entre Gavà i Castelldefels (Baix Llobregat)- que ja ha fet públic. El resultat és la identificació de prop de 250 espècies de flora i fauna, "algunes d'elles rares i interessants", afirma el col·lectiu. Es tractava d'una activitat reivindicativa amb l'objectiu d'estudiar la zona afectada pel projecte urbanístic pla de Ponent. Es vol donar a conèixer la seva

"L'Ajuntament hauria d'abandonar definitivament aquest projecte faraònic"

biodiversitat perquè la població i els governs prenguin més consciència del valor ecològic que està en perill de desaparició. La sortida va comptar amb la

JOSE MANUEL SESMA

FERRAN TUR MOGORT

Anthidiini, família de himenòpters, i Cochlicella acuta, tipus de molusc.

participació de vint fotògrafs de natura, professionals i aficionades -sota la coordinació del projecte Biodiversidad Virtual-, que van aconseguir foto-

grafiar i identificar dotze espècies d'àrànids, divuit de coleòpters, vint-i-una de dípters, quaranta-cinc de plantes superiors, fins a vint líquens i

trenta espècies d'ocells. La llista no és definitiva perquè les espècies més rares encara no s'han identificat amb prou seguretat per poder-les incorporar. Aquests són els resultats de tant sols dues hores de recerca sobre la darrera zona verda entre el continu urbà que uneix les costes de Garraf (Castelldefels) fins al Maresme (Montgat) -terrenys agrícoles i forestals. És per això que el grup ecologista Les Agulles remarca "l'enorme pèrdua que significaria la construcció del pla de Ponent per al patrimoni natural català, per la seva biodiversitat i per la connectivitat ecològica". Expliquen que "l'Ajuntament de Gavà hauria d'abandonar definitivament aquest projecte faraònic" perquè la seva hipotètica construcció provocaria "més malestar social, sense dubte".

'Un atemptat en tota regla'

El pla de Ponent és un pla urbanístic exagerat -a càrrec de la constructora Vértix- que pretén construir 5.000 pisos i cases adossades en un connector biològic entre el massís de Garraf i el delta del Llobregat. Durant les dues dècades que fa que es coneixen les intencions de l'Ajuntament de Gavà respecte aquest espai natural, hi ha hagut mostres clares d'oposició a cap projecte urbanístic per part de la majoria de la població, però no han pogut

evitar que, el mes de març passat, comencessin les obres. El col·lectiu ecologista Les Agulles creu que "la consciència més elemental ens porta a oposar-nos frontalment a aquesta barbaritat que, per moltes capes de pintura verda que li vulguin posar, no deixa de ser un atemptat en tota regla contra el nostre patrimoni natural i una aposta segura per fer créixer els problemes de saturació d'equipaments, de caos circulatori i de mobilitat insostenible a la

nostra ciutat". Recentment, l'Ajuntament ha fet públic el pacte que tenia des de l'estiu passat amb Fecsa-Endesa per ubicar una subestació elèctrica a la pedrera de la Sentiú. L'objectiu és alimentar els nous barris del pla de Ponent. Temps després d'aquest acord, el mateix Ajuntament va publicar el projecte per rehabilitar la pedrera - que va quedar inactiva als anys 70- com a espai natural, una rehabilitació que grups com ERC consideren contradictòria.

SANT FELIU DE LLOBREGAT • LA PROTECCIÓ DE COLLSEROLA, LA PISCINA, L'ESCOLA D'ADULTS, IMPOSTOS, OBRES

El veïnat surt al carrer

Maia Riba
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El veïnat de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) es va manifestar, el dimarts 26 de maig, per oposar-se a la gestió de l'equip de govern (PSC-CiU) respecte diferents temes que fa temps que s'arrosseguen. Després de fer concentracions cada dimarts davant l'ajuntament, la manifestació es va fer coincidir amb la celebració del ple municipal, que tractava alguns d'aquests conflictes acumulats amb la Federació d'Associacions Veïnals de Sant Feliu.

La modificació urbanística a l'entorn de Collserola és un dels punts calents de l'enfrontament. Per això, s'ha creat una coordinadora opositora, que proposa una modificació del Pla General Metropolità

que suposi una protecció real de les zones compreses dins el Parc de Collserola, que no inclogui l'actual proposta de nova carretera i que respecti les zones verdes del barri de Mas Lluí. També exigeix un pla d'equipaments pel barri.

Entre els conflictes que van alertar la manifestació de dimarts, trobem la situació de la piscina municipal, el trasllat de l'escola d'adults fora del nucli urbà, l'increment de l'IBI, les discrepàncies amb els aparcaments de Can Calders, el conflicte de la compra i lloguer de la Sala Ibèria o les obres en marxa a l'escola Pau Vila. La convocatòria de manifestació també denunciava que el govern local s'ha desdit d'un pacte de l'any 2006 entre tots els partits que coincidia amb el criteri de les entitats en relació al traçat del metro pel municipi.

SHERPA

Pancarta en contra del Pla General Metropolità a la marxa de Sant Feliu de Llobregat

TARRAGONA • ECOLOGIA

Medi Ambient vol retallar la protecció dels Prats de La Pineda

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

El Departament de Medi Ambient proposa la modificació de la Xarxa Natura 2000 de protecció ambiental europea a la zona dels Prats de La Pineda (Vila-seca, Tarragona). Precisament, que això succeeixi justament a la franja que limita amb el projecte d'ampliació del Port de Tarragona fa que l'entitat ecologista GEPEC dubti que ens trobem davant d'una casualitat. El Pla Director Urbanístic del Sistema Costaner confereix la màxima categoria de protecció -sòl costaner no urbanitzable- a l'espai natural de Cal·lípolis. El GEPEC afirma que la justificació de la modificació, que no apareix al document en exposició pública, respon als plans d'expansió de l'àmbit portuari i a la futura construcció de la Zona d'Activitats Logístiques. Al document de la proposta, però, sí que trobem la frase: "Sense valor ambiental significatiu, on l'espai envaeix erròniament l'àmbit portuari", una afirmació que l'entitat tarragonina considera "completament falsa i mancada de fonament tècnic i jurídic". Per això, el GEPEC ha presentat les al·legacions corresponents contra la proposta de

Respon a l'expansió de l'àmbit portuari i a la construcció de la Zona de Logística

"mossegada urbanística" dels Prats, a la vegada que vol conscienciar que, davant l'excessiva pressió que actualment rep l'espai protegit de Cal·lípolis des del nucli de La Pineda, des del polígon petroquímic Sud i des del Port de Tarragona, "hi hauria motius més que suficients per ampliar el perímetre de protecció, en comptes de retallar-lo com ara es proposa".

Hàbitat de protecció prioritària

La inclusió de l'espai a la Xarxa Natura 2000 es deu a l'existència d'hàbitats amb un interès de conservació prioritària a nivell europeu. Aquesta proposta de modificació trencaria la seva connectivitat cap a l'interior i retallaria un pedaç de la Platja dels Prats, on trobem les espècies més amenaçades del litoral tarragoní, tant a la duna com a la rereduna. Aquest espai és considerat una de les millors zones per les aus aquàtiques del Camp de Tarragona i un lloc preferent per les aus migratòries. Ja fa temps que el GEPEC aposta per donar un valor afegit als Prats de La Pineda mitjançant l'elaboració d'una proposta de Parc Ecohistòric que donaria continuïtat a l'espai natural protegit de la Sèquia Major i conjuntaria usos socials, culturals, ambientals i educatius amb la integració de les restes romanes de Cal·lípolis.

, reportatge

V
obser
comp
va la c
dels s
la mo
seves
que Is
seva i
ànsie
nants
tar an
dispa
Marw
per be
sar al
feina.

9

Què esteu esperant?

petitem Arafa Abdel Daim, un parametge assassinat que, poques hores abans, vava al costat dels seus anys com el fòsfor incendia-ciutat. Treballava, al costat eus companys, tot esperant rt. Esquivaven, amb les ambulàncies, els míssils israel enviava per resoldre la impotència i alimentar les s electorals dels seus gover-i. "Com que no poden encer-nb la resistència, ens estan rant a nosaltres!", cridava ran saltant de l'ambulància ure un poc d'aigua i descan-carrer abans de tornar a la . Amb una energia que no

han perdut ni perdran mai, els habitants de la Gaza assetjada resen per buscar alleugeriment, abandonen les seves llars per salvar la vida, tracten de protegir els aliments que Israel incendia i, mentrestant, ens miren.

Ens miren i esperen, refugiant-se i sobrevivint allà on poden el cruel i lent final que Israel ha decidit per ells. En família, sempre units, amb paciència i sense fer escarafalls. Mentre els infants escombren amb dignitat els seus carrers de les escombraries que acumula el nostre silenci. Gaza ens proporciona imatges que retornen al blanc i negre, la pluja i el fred

d'una altra època, d'una altra ciutat i d'un altre gueto i que generen un diàleg al qual els honrats ciutadans d'occident continuen responent com si sentissin ploure.

Varsòvia reviu i els seus hereus es regiren, mirant als seus carcellers i dirigint-se als seus botxins, que lamentablement i asseguts sobre la cruel ironia de la història, ara responen en hebreu.

Sense assenyalar directament -ha deixat de ser necessari- llancen, des de les ruïnes de les seves llars, una mirada que pregunta insistentment: què esteu esperant?

FOTO: Mohamad Rugeilah

TEXT: Alberto Arce

PEUS DE FOTO:

1. Conductors d'ambulàncies a l'espera al camp de Yabalía
2. Nen escombrant davant l'escola d'Al Fakhoura
3. Arafa Abdel daim, parametge assassinat per Israel.
4. Nens jugant davant les restes del Ministeri d'Educació. Ciutat de Gaza.
5. Fòsfor cremant davant la central d'ambulàncies de la Mitja Lluna Roja
6. Nens refugiats a l'escola d'Al Fakhoura
7. Els aliments dels palestins són pastura de les flames al magatzem central de les Nacions Unides
8. Pregàries a l'hospital de Shyfa
9. Mesquita de Yabalía
10. Família evacuant la seva llar a Beit Hanoun
11. Escola d'Al Fakhoura unes hores abans de ser bombardejada
12. Restes d'una casa a Beit Hanoun
13. Amb la família Balasha

10

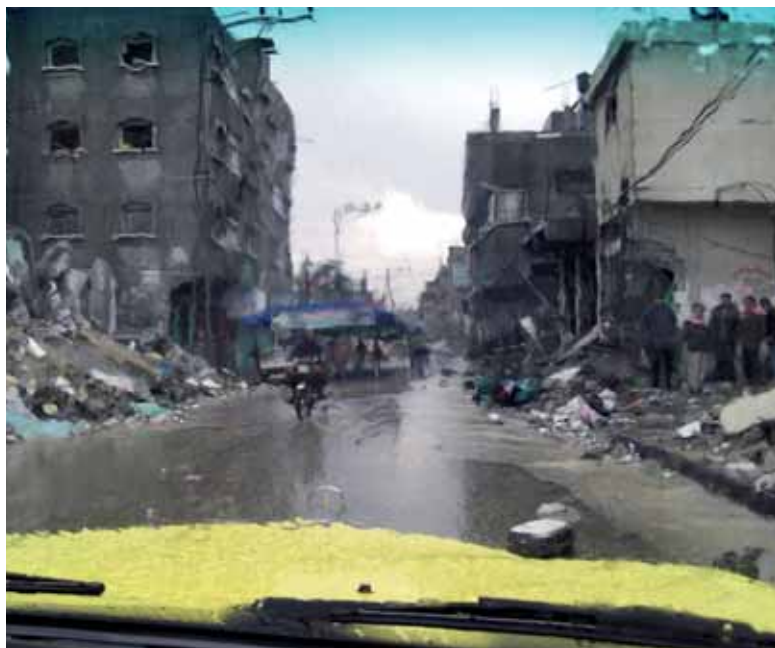
11

12

13

, així està el pati

UNIÓ EUROPEA • LLISTES ALTERNATIVES COM II-SP I REVOLTA GLOBAL-ESQUERRA ANTICAPITALISTA ES PRESENTEN PER PRIMER COP

Objectiu: colar-se i molestar a l'eurocambra

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

Alguna cosa es torna a moure a l'esquerra de l'esquerra en el panorama dels partits polítics catalans. La sopa de lletres dels partits situats a l'esquerra d'ICV-EUiA (abans del PSUC) mai no ha passat de ser extremadament minoritària, elecció rere elecció. Enguany, però, dues candidatures d'extrema esquerra -d'una banda, Iniciativa Internacionalista i, de l'altra, Esquerra Anticapitalista- es presentaran per primer cop a les eleccions europees del 7 de juny amb possibilitats de fer forat entre els partits tradicionals. Aquestes llistes de l'esquerra extraparlamentària poden arrossegar un bon nombre de vots. Potser insuficient per obtenir un eurodiputat; però que -ben segur- farà mal a l'ecosocialista Raül Romeva.

L'última enquesta del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) sobre intenció de vot donava un empat tècnic entre PSOE i PP (23 eurodiputats) i, després, a molta distància, els seguien les llistes Coalició per Europa -CIU i PNB- (2), Europa dels Pobles ERC, BNG i Aralar- (1) i IU-ICV (1). Segons aquest baròmetre, Romeva es quedaria sense cadira tot i haver rebut el premi a l'eurodiputat més treballador de la legislatura passada. L'enquesta no incloïa Iniciativa Internacionalista-Solidaritat entre els Pobles (II-SP) entre els partits que es podien votar perquè havia estat il·legalitzada. Des del 21 de maig, però, un cop guanyat el recurs interposat davant el Tribunal Constitucional per falta de proves que vinculessin la llista amb Batasuna, la candidatura liderada per Alfonso Sastre, Doris Benegas (Izquierda Castellana) i Josep Garganté (conductor d'autobusos i activista sindical de la CGT) té moltes opcions de colar-se al Parlament Europeu amb un eurodiputat. Sobretot

Les CUP han decidit no presentar-se en solitari i donar llibertat de vot als seus militants

després que Arnaldo Otegi donés el suport explícit de l'esquerra *abertzale* a la llista aquest cap de setmana. Milers i milers de bascos i catalans, però també de la resta de l'Estat, optaran per donar el seu vot a II-SP per impulsar el dret d'autodeterminació a Europa, un programa d'esquerres contra la crisi econòmica i, de pas, imposar un càstig a la llei de partits amb el seu vot.

La candidatura de Revolta Global-Esquerra Anticapitalista, que té l'activista i autora de l'obra *Supermercats*, no gràcies Esther Vivas com a cap de llista, es presenta per primer cop en

Presentació de la candidatura de Revolta Global - Esquerra Anticapitalista al Casinet d'Hostafrancs

coalició amb Espacio Alternativo i amb opcions de sumar gràcies al descontentament dels votants d'esquerres respecte ICV-EUiA. Els seus padrins -el líder trotskista i *enfant terrible* de la política francesa Olivier Besancenot i el Nou Partit Anticapitalista, emergit de l'antiga Lliga Comunista Revolucionària (LCR)- ja arriben al 12% del suport en els sondejos preelectorals a l'Estat francès. Tanmateix, Vivas és conscient de les contradiccions que implica participar en el joc electoral europeu i del fet que, a Catalunya, queda molt camí per córrer, tot i que 18.688 ciutadanes han avaluat la candidatura durant els últims mesos.

Pep Riera -veterà exdirigent de la Unió de Pagesos- i Jordi Dauder -actor de cinema i teatre- donen suport a una llista que, entre d'altres, té el professor de la Universitat Complutense Carlos Fernández Liria, un dels referents del moviment anti-Bolonya, com a número 4 de la llista i el periodista Alberto Arce, l'únic testimoni espanyol present a Gaza durant el darrer atac de l'exèrcit israelià, com a número 8. El programa electoral d'Esquerra Anticapitalista planteja, entre altres mesures, la prohibició dels acomiadaments a les empreses que tenen beneficis, l'expropiació de la banca privada i la creació d'una banca pública sota control social, la renacionalització del sector energètic i la derogació de la directiva europea de retorn contra la població immigrada.

Tot i les converses entre Iniciativa Internacionalista i Esquerra Anticapitalista per anar en una sola llista, els trotskistes van acabar rebutjant aquesta opció: "No creiem en pactes polítics per dalt", va respondre Esther Vivas en una roda de premsa. Organitzacions catalanes com Endavant, Lluita Internacionalista, Corrent Roig o el Comitè Català de Solidaritat Internacionalista (CCSI) sí que van unir-se a la llista d'II-SP des del primer moment. Tanmateix, no tothom ha vist aquesta candidatura com un instrument per vehicular les lluites dels moviments socials catalans, ja que el projecte va ser impulsat des dels seus inicis per militants de l'esquerra basca *abertzale* i castellana comuna.

El no de les CUP

Les candidatures d'Unitat Popular, per exemple, van rebutjar la seva incorporació en una votació guanyada per majoria absoluta. El Secretariat Nacional de la CUP, que va decidir no presentar-se en solitari i donar llibertat de vot als seus militants, admet, segons ha pogut saber la DIRECTA, que no van acceptar la invitació -entre altres motius de caire intern- pel risc que comportaria una il·legalització pel seu projecte. La CUP està immersa en un debat complex i enconat sobre si presentar-se o no a les eleccions al Parlament de Catalunya, una qüestió que s'ha d'acabar de decidir a l'Assemblea General del proper 21 de juny a

Girona. A més, els seus mals resultats a les darreres eleccions europees de 2004 -9.285 vots a tot l'Estat; 6.243 vots a Catalunya- també van desaconsellar una nova aventura electoral, de la qual obtindrien pocs rèdits, "sobretot anant en una llista unitària de tot l'Estat".

La sopa de lletres de l'esquerra

El Partit Comunista dels Pobles d'Espanya (PCPE), que a les darreres eleccions espanyoles va obtenir uns 20.000 vots a tot l'Estat, va llançar la seva llista al Parlament Europeu amb l'objectiu d'acabar amb la institució tal com la coneixem ara, ja que -segons el seu candidat i secretari general Carmelo Suárez- "no és reformable i ha de desaparèixer per donar lloc a un altre tipus d'associacions entre els pobles" d'Europa. Altres candidatures de l'esquerra no institucional són les habituals del

POSI (Partit Obrer Socialista Internacionalista, d'arrel trotskista, amb 7.386 vots a les darreres eleccions) i SAI (Solidaritat i Autogestió Internacionalista).

A més, enguany també destaca la presència d'Iniciativa Feminista, un partit fundat l'octubre de 2008, però nascut a Suècia el 2005. El seu objectiu és construir un "projecte d'acció política feminista" no només en l'àmbit local, sinó en l'europeu i mundial.

Però, probablement, el PACMA (Partit Antitaurí contra el Maltractament Animal) continuarà essent un dels partits més votats. A les darreres eleccions espanyoles, va sumar 44.795 vots al Congrés i 132.077 al Senat. La seva lluita en defensa dels animals els ha portat a demanar i impulsar millores legislatives, l'educació i conscienciació social o la prohibició de tot tipus d'espectacles amb animals, com les curses de braus.

PARTITS EXTRAPARLAMENTARIS D'ESQUERRES A LES ELECCIONS EUROPEES DE 2004

Els Verds	68.536 vots	0,44%
Partit Cannabis	54.460 vots	0,35%
CUP	9.285 vots	0,05%
POSI	7.976 vots	0,05%
Los Parados	5.314 vots	0,03%
Tierra Comunera	5.267 vots	0,03%
PCPE + LI	4.281 vots	0,03%
Nos - Unidad Popular	2.516 vots	0,02%

, així està el pati

GIRONA • ABDELBARIE DAHANE, ET VOLEM A SANT JOAN! UNA PLATAFORMA VEINAL, EN DEMANA L'ALLIBERAMENT IMMEDIAT

Un dels absolts de l'"Operació Tigris", reclòs de nou per una ordre d'expulsió

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

La família i amics d'Abdelbarie Dahane estan a l'espera que el Jutjat del Contenciós de Girona es pronuncii què l'ordre d'expulsió que hi ha contra ell quedi sense efecte. Dahane, que es troba al centre d'internament d'estrangers de la Zona Franca de Barcelona, va complir dos anys de presó preventiva pel delictes de col·laboració terrorista, acusació de la qual va ser absolt el dia 12 de maig. Gairebé dotze hores després de celebrar la decisió de l'Audiència Nacional, va ser detingut per la Policia Nacional espanyola de Camprodon i traslladat al centre d'internament d'estrangers de la Zona Franca de Barcelona perquè tenia el permís de residència caducat.

"Tot plegat respon a un desig i una decisió política d'expulsar-lo perquè no obri la boca"

"Volien tancar els errors que han comès", diu Jamal Dahane en relació a la detenció i l'ordre de deportació del seu germà. Abdelbarie, un marroquí de 37 anys, tot i que tenia el permís de residència caducat, actualment l'estava tramitant a la subdelegació del govern a Girona al·legant arrelament, ja que ell i els seus tres germans fa nou anys que viuen a Sant Joan de les Abadesses. La seva detenció per col·laboració terrorista es va produir el juny de 2005 i, després de passar dos anys en presó preventiva, l'any 2007 va sortir en llibertat amb càrrecs. Durant aquest temps, Abdelbarie Dahane havia treballat en una empresa subcontractada com a guarda de vigilància a les obres del túnel de Bracons i, actualment, tenia número de la seguretat social i estava cobrant l'atur. Tot i així, li han tramitat una ordre d'expulsió en tan sols cinc dies -tot i que generalment triguen tres mesos- que s'hauria d'haver fet efectiva el 22 de maig, però que es va aturar gràcies al recurs presentat per la seva família. Jamal explica que tot plegat respon a un desig i una decisió política d'expulsar el seu germà perquè "no obri la boca", ja que, amb els condicio-

Abdelbarie Dahane

nants i el tràmit del permís de residència, no retornen ningú al Marroc tan ràpidament. Una prova que demostra l'arrelament d'Abdelbarie és la plataforma Abdelbarie Dahane, et volem a Sant Joan!, formada pel veïnat de la localitat, que demana el seu alliberament immediat i la denegació de l'ordre d'expulsió.

Detenció sorpresa

Abdelbarie no s'imaginava que quan es dirigia en cotxe patrulla a la comissaria de Camprodon era per traslladar-lo al centre d'internament d'estrangers de la Zona Franca de Barcelona. Segons explica la família d'Abdelbarie, hores abans de la seva detenció el dia 13 de maig, uns agents de paisà es van presentar al domicili de la seva germana i li van preguntar per ell, ja que volien entregar-li el permís de residència que estava gestionant a la subdelegació del govern a Girona. La seva germana, amb tota la bona volun-

Va complir dos anys de presó preventiva per col·laboració terrorista, acusació de la qual va ser absolt el dia 12 de maig

tat, va donar la direcció als agents i va trucar el seu germà per dir-li la bona notícia. La sorpresa d'aquest va ser que, quan va arribar a les dependències policials, li van comunicar que es trobava sota arrest, d'acord amb la llei d'extranjería, perquè tenia el permís de residència caducat. L'advocat d'Abdelbarie va intentar fer arribar la sentència absolutòria de l'Audiència es-

panyola a la jutgessa de Ripoll que instruïa el cas, però a Madrid era dia festa -Sant Isidre- i no va poder ser.

"Es troba enfonsat, va estar a punt de suïcidar-se", diu Jamal en relació a com ha viscut aquests últims dies el seu germà. El malson d'Abdelbarie, però, comença el 15 de juny de 2005 a Vilafranca del Penedès, quan és detingut en un pis pastera en el marc d'una gran operació policial del jutge Baltasar Garzón contra suposats terroristes islamistes que operaven a diverses localitats catalanes. Acusat de pertànyer a un grup anomenat *Tigris*, suposadament encarregat de finançar una xarxa de captació, va passar dos anys a diverses presons de l'Estat espanyol sota règim d'aïllament, és a dir, 22 hores tancat, sol, dins d'una cel·la. La principal prova contra ell era un xec de 100 euros que Abdelbarie havia remès a Mustafa Roumane, vell amic del seu poble, a Tànger, i que en aquell moment estava essent investigat per

col·laboració amb el terrorisme islàmic. Finalment, va ser posat en llibertat amb càrrecs, després que els seus germans abonessin 6.000 euros de fiança, a l'espera de la resolució de l'Audiència Nacional espanyola. I el dia 12 de maig, aquest tribunal el va declarar innocent del delictes de terrorisme, tot al·legant: "No hi ha cap lògica concloent que senyali que formi part d'un grup terrorista".

'Operació Tigris'

La segona sala de l'Audiència Nacional va absoldre, el 12 de maig, deu de les catorze persones acusades de formar una xarxa de reclutament de *ghadistes* l'any 2005 i d'haver ajudat a fugir els presumptes autors dels atemptats de l'onze de març de 2004 a Madrid. Nou d'ells han complert gairebé tres anys i mig de presó preventiva a diferents penals de l'Estat espanyol, d'acord amb el que contempla la llei antiterrorista.

Tens una idea de negoci?
Ara_Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

Associació Cultural El Raval
El Lokal
llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...

horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

disco 100

c/Escolal 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

concert 30 maig
Sutagar EL NOTA
PD'S i FESTA SOLIDÀRIA FINS LES 6 H.

BO D'AJUT 10 EUROS - AFORAMENT LIMITAT
Obertura de portes 20:00 - Inici del concert 22:00

www.absoficiojona.org

, roda el món

PAKISTAN • L'OCUPACIÓ DELS EUA A L'AFGANISTAN ALIMENTA ELS TALIBANS I L'ODI DE LA POBLACIÓ CAP A OCCIDENT

La 'Guerra al terror' causa l'èxode massiu

Farooq Sulehria
Pakistan

L'èxode massiu de Swat està omplint titulars arreu del món. Ja són més d'un milió de persones desplaçades. És la pitjor crisi humanitària des de la tragèdia de Rwanda, a la dècada dels 90. L'èxode és necessari per fer fora els talibans de l'exuberant i verda vall del Swat, al nord del Pakistan. D'altra banda, l'operació militar engegada amb l'objectiu d'estabilitzar l'ocupació dels Estats Units a l'Afganistan i la seva guerra al terror a penes s'esmenta als grans mitjans de comunicació. Ben al contrari, la majoria de diaris nord-americans han invocat la por que les armes nuclears pakistaneses puguin caure en mans talibanes. És una història planejada per la CIA?

Aquesta és la quarta vegada en menys de tres anys que l'àrea de Swat és objecte d'una operació militar. Però aquesta última ofensiva té un caràcter diferent.

Primer, perquè aquesta operació va ser llançada precipitadament. Els EUA van amenaçar d'enviar caces a Swat si els talibans no deixaven d'avançar a les àrees veïnes de Dir i Boner. Segon, aquesta no és una operació simulada. Aquesta vegada, l'exèrcit s'està enfrontant als talibans. I tercer, els principals mitjans pakistanesos i els partits polítics majoritaris donen suport -obertament- a l'acció militar. Anteriorment, els partits islamistes i de dretes -incloent el de l'exprimer ministre Nawaz Sharif, PML-N- simpatitzaven amb els talibans i s'oposaven a enfrontar-s'hi. Aquesta vegada, en canvi, el PML-N s'ha sumat a la coalició, liderada pel partit de Bhutto, el PPP.

“La lluita contra l'extremisme religiós només pot tenir èxit en la mesura que els problemes de la classe treballadora siguin solucionats”

En general, la societat s'està girant en contra dels talibans. El sentiment de l'opinió pública es va catalitzar al voltant d'un vídeo que mostrava com els talibans apallissaven una noia. Això va xocar els pakistanesos. A més, un portaveu talibà va defensar el càstig i va apuntar que la noia, de fet, hauria d'haver estat lapidada.

També els mitjans que tradicionalment havien estat protalibans ja no ho són. Fins i tot el *Media Mujahidin*, amb periodistes majoritàriament protalibans, ha començat a criticar-los. No obstant això, són els més liberals, els més bel·licistes. L'any 1999, van ser els primers de donar la benvinguda al cop mili-

Crisis humanitària a swat maig 2009

tar, esperant que el general Musharraf lideraria el Pakistan de les barbes. Més tard, decebuts del dictador, van posar tota la seva esperança en l'*Oncle Sam*.

Irònicament, trobem els partits d'extrema esquerra i els islamistes al mateix cantó de la tanca, tots dos oposant-se a l'operació militar, però des de posicions diferents.

Extrema esquerra i dreta, de costat

Els partits islamistes veuen una oportunitat en la *talibantització* de la societat. Fins i tot sense haver aconseguit més del 4% dels vots a les eleccions generals de 2008, els islamistes poden fer minvar clarament els llibertats socials i democràtiques del país. Fa dues setmanes, al campus universitari d'elit de Lahore, a 400 quilòmetres de Swat, van introduir un codi de vestir: les noies estudiant han estat advertides de no portar texans i vestir modestament.

L'extrema esquerra, d'altra banda, considera que l'acció militar és contraproduent. L'esquerra veu els talibans com una amenaça per la societat civil i en particular per les classes treballadores. Però l'amenaça no pot ser bombardejada indiscriminadament.

Després de l'11-S, les forces armades nord-americanes van expulsar els talibans fora de Kabul, però només de forma temporal. I no és per casualitat que els talibans han tornat a l'Afganistan. A més, les àrees tribals i frontereres del Pakistan ara també es troben sota el seu control.

En una conferència de premsa recent, el moviment pakistanès d'esquerra, el Partit Laboralista del Pakistan -LPP en les sigles en anglès-, s'oposava a

l'operació militar amb la següent declaració: “La lluita contra l'extremisme religiós només pot tenir èxit en la mesura que els problemes bàsics de la classe treballadora en l'àmbit social, polític i econòmic siguin solucionats. A més, per desenvolupar un sistema de gratuïtat de l'educació amb un pla d'estudis secular per tots, cal acabar amb el feudalisme, implantar la reforma agrària i acabar amb l'ocupació nord-americana de l'Afganistan”.

L'operació militar a Swat evidencia que l'exèrcit pakistanès considera els talibans com un avantatge -un punt fort del país- i no està disposat a sacrificar-lo per fer contents els EUA. Mentre l'armada es baralla amb els talibans a Swat, les infraestructures *ghidistes* -camps d'entrenament, seminaris, publicacions, fonts de finançament pels talibans, etc.- continuen intactes a d'altres parts del país.

L'exèrcit del Pakistan és part del problema

Les infraestructures de la *ghid* no poden ser desmantellades per cap govern civil perquè l'Inter-Services Intelligence (ISI), el totpoderós servei d'intel·ligència militar, en bloqueja qualsevol intent. Irònicament, en arribar als camps de refugiats, la població de Swat -que han estat desplaçada per l'operació militar americana *Rah-e-Haq 4*- s'ha trobat hostatjada pel grup armat islamista Lashkar-e-Tayyaba, combatut per la mateixa guerra al terror que causa l'èxode.

Lashkar-e-Tayyaba (LeT) és el grup que va dissenyar l'atac terrorista de Bombay el novembre passat, amb vuit homes armats i encaputxats. Seguint l'e-

pisodi de Bombay, el govern del Pakistan va prohibir LeT i la Jamaat-ud-Dawa (JD), la seva font de finançament. Però, tal com explica el diari *The Guardian*: “The Falah-e-Insaniyat Foundation (FIF) ofereix menjar, medicaments i transport als camperols que fugen cap al districte de Mardan”. Citant experts i alguns membres del FIF, el diari apunta que el grup és merament una ala rebatejada de la JD, declarada “organització terrorista” per l'ONU el desembre passat.

“Rere tot el terrorisme, hi ha l'exèrcit”

El camp d'ajuda de la FIF és fora de Sher Gur, a Mardan, a uns quants centenars de metres de la frontera amb Malakand, on es concentra la guerra. Al camp, hi ha Abdur Rauf, cap de la FIF i excap de l'ala d'assistència social de JD. Rauf explica al *The Guardian* que el grup de cuina de 24 hores ha alimentat 53 mil persones als camps i escoles on viuen els refugiats. També destaca la flota de 23 mini busos que transporten les víctimes des de la zona de batalla i les set ambulàncies que porten els ferits a l'hospital.

Aquest no és el primer cop que una organització armada que ha estat prohibida continua funcionant al Pakistan, simplement, amb un nom diferent. Sota pressió nord-americana, el general Musharraf va prohibir mitja dotzena de grups, però tots ells continuen operatius amb noms nous. L'exèrcit no persegueix els grups il·legals per dues raons. Pri-

mer, perquè una part substancial de l'exèrcit pakistanès -concretament l'ISI- coincideix ideològicament amb els *militars barbuts*. Segon, perquè l'exèrcit espera poder usar aquestes forces irregulars per recapturar Kabul i mantenir el punt calent del Caixmir.

De fet, els talibans no s'haurien pogut establir a Swat sense l'ajuda de l'exèrcit. I encara és més important el fet que, durant molts anys -i gràcies als *caquis*-, els talibans hagin gaudit d'una emissora de ràdio. La ràdio ha jugat un paper crucial en l'assentament del control talibà. Els ha donat un mètode efectiu de transmissió de propaganda. De fet, Fazlulla, el senyor de la guerra que controla Swat, es va guanyar el sobrenom de *Ràdio Mullah*. Durant quatre anys, l'exèrcit va ser *incapaç* de localitzar l'estació de ràdio o interrompre la seva transmissió. Mentrestant, Ràdio Mullah ha amenaçat els habitants de Swat amb *fatwas* -pronunciaments legals islàmics- i cada dia ha intimidat els seus opositors després de les pregàries matinals. D'aquí l'eslògan que ha guanyat tanta popularitat: “Rere tot el terrorisme, hi ha l'exèrcit”.

Per què l'exèrcit ha ajudat a la 'talibantització' de Swat

Després de l'11-S, els peixos grossos de l'exèrcit pakistanès van desenvolupar la perspectiva de *derrota* dels EUA davant el poder de la milícia talibana per la manera com aquests se'n sortien a l'àrea del riu Oxus. L'exèrcit, a la més petita oportunitat, va tirar pel dret i va portar l'*Oncle Sam* al Pakistan.

Sota pressió dels EUA, el règim del general Musharraf havia pres algunes

, roda el món

a Swat

mesures correctores de façana contra la *gihad*, però mai va tocar els talibans. Cada vegada que se li demanava que fes de més, algun grup armat àrab servia de cap de turc. Per això, donades les seves polítiques favorables a l'Amèrica del Nord, certs *gihadistes* van girar en contra de Musharraf i van intentar assassinar-lo. Conseqüentment, el règim va identificar aquests elements, però mai no va deixar de cooperar amb la *gihad*.

D'altra banda, com a pagament als senyors de la guerra pels seus serveis contra les forces de l'OTAN i els EUA, els *caquis* van ajudar els talibans a asentar camps base a les àrees tribals i als districtes fronterers. Els habitants van resistir-se al poder talibà, però les seves armes antigues van resultar insuficients davant els moderns arsenals de què disposaven els talibans.

Aquestes regions van esdevenir punts de sortida de les activitats *gihadistes* a l'Afganistan. Més tard, la Casa Blanca de Bush, irritada pel doble paper que jugava l'exèrcit de Pakistan, va decidir solucionar el conflicte a la seva manera. Des de 2006, han estat utilitzant caces per atacar les àrees sospitoses de ser amagatall de talibans. Durant els mesos de caiguda de popularitat de l'administració Bush, els atacs van augmentar, però l'escalada de violència ha arribat amb la presidència d'Obama. "En cas de dubte, l'escalada de la guerra és un vell lema imperial", ens recorda l'escriptor pakistaní, Tariq Ali. De fet, els caces estan colpejant el Pakistan des de l'era Nixon, quan aquest va intentar sortir de la guerra del Vietnam desesperadament i va bombardejar i ocupar Cambotja.

L'escalada de violència ha arribat amb la presidència d'Obama, 164 morts en catorze atacs sota la seva atenta mirada

Des de l'any 2006, prop de 700 persones han estat assassinades pels caces nord-americans al Pakistan, 164 morts en catorze atacs sota l'atenta mirada d'Obama. Aquests caces estan alimentant el sentiment antinord-americà al país. En lloc de buscar una estratègia per sortir de l'Afganistan, l'administració Obama practica la cirurgia a l'estil Iraq. Així, la presència nord-americana és la que crearà les condicions que alimenten la *talibantització*. Com més temps romanguin a l'Afganistan, més s'allunya la derrota dels talibans i més es prolonga el sofriment de les masses pobres. Als afortunats que hagin sobreviscut les bombes de l'exèrcit pakistanès llançades sobre el Swat, ara els toca salvar-se dels talibans que no els tallin la gola. També tenen l'opció d'esdevenir refugiats al seu propi país.

ASTÚRIES • FA QUINZE ANYS QUE ELS TREBALLADORS DEFENSEN LA VIABILITAT DE LES DRASSANES

Els treballadors acaben satisfets la tancada a Naval Gijón

Laia Gordi
Barcelona

Fins a vint-i-un dies, prop de mig centenar de treballadors prejutats s'han mantingut tancats a les drassanes de Naval Gijón. Els enfrontaments amb la policia, que ha fet ús de pilotes de goma i gas lacrimogen dins les instal·lacions, han estat constants i durs. Finalment, però, el dimarts 26, els treballadors han decidit posar punt final a la tancada després d'haver aconseguit les garanties de cobrament que exigien davant l'imminent tancament de l'empresa. La decisió va ser adoptada en una assemblea el mateix dimarts al migdia, després que el comitè d'empresa presentés certificats de les pòlisses d'assegurances i d'ingressos bancaris sobre complements salarials fins a la data de la jubilació.

L'empresa tanca les portes el 31 de maig, després de quinze anys de lluita per part dels treballadors, que sempre n'han defensat la viabilitat econòmica. Davant el tancament, els prejutats van començar les protestes per la "situació d'incertesa" en què quedaven. El tancament acordat entre Pymar -societat de Pequeños y Medianos Astilleros en Reconversión-, la UGT i CCOO a través d'un expedient de regulació laboral, va ser declarat nul per un jutjat del Tribunal Superior de Justícia Social.

El sindicat asturià del sector naval i metal·lúrgic Corriente Sindical

Barricada al voltant de les instal·lacions de les drassanes

de Izquierdas (CSI) -dos líders del qual l'any passat van pagar amb penes de presó la seva lluita en defensa de les drassanes de Gijón- sempre va rebutjar l'acord. El considera part d'una operació "d'especulació urbanística", sense que sigui cert ni s'hagi provat que les drassanes no funcionen econòmicament.

Les instal·lacions ocupen uns terrenys a primera línia de la costa, a

pocs metres de la platja de Ponent i d'atraccions turístiques com un aquari i un centre de talassoteràpia.

Els treballadors denuncien que "el mercat funciona i hi ha prou encàrrecs", però que Pymar ha rebutjat feina i ha passat projectes a d'altres empreses estrangeres -a Ucraïna i a Itàlia, per exemple- per arruinar Naval Gijón. "La pretensió de Pymar sempre ha estat fer caixa amb els ter-

renys", expliquen els afectats. I afegixen, somrient, que en l'actual context de crisi "els serà difícil vendre el que construeixin".

Durant la tancada, els treballadors controlaven quatre grues i van tallar els carrers propers a les instal·lacions amb contenidors d'escombraries, ferralla i pneumàtics que, durant els enfrontaments amb la policia, van cremar.

EUSKAL HERRIA • LA MAJORIA SINDICAL FA SORTIR MILERS DE PERSONES AL CARRER

Èxit de la vaga general per una alternativa al neoliberalisme

Laia Gordi
Barcelona

ELA, LAB, ESK, STEE-EILAS, EHNE i Hiru van aconseguir el recolzament de 800 comitès d'empresa i juntes de personal per la vaga general. El 21 de maig, va ser el dia escollit per la majoria sindical basca per reivindicar un nou model econòmic alternatiu al capitalisme neoliberal. El resultat va ser un èxit, tot i que la incidència no va ser uniforme i, com és habitual, les xifres de seguiment ballen segons les fonts. Els sindicats convocants es felicitaven per "una gran vaga" -especialment a Àlaba, Biscaia i Guipúscoa- i "un resultat significatiu" a Navarra. Segons dades sindicals, a tres de cada quatre

Càrregues de l'Ertzaintza contra els piquets a l'estació central d'autobusos de Bilbao

indústries del sud del País Basc, la incidència de l'aturada va ser superior al 30%. També van precisar que, a 297

empreses de la Comunitat Autònoma Basca, la resposta a la vaga va ser superior al 70%. El govern i la patronal,

d'altra banda, van veure una incidència mínima, tot i les grans mobilitzacions al carrer que, durant tota la jornada, van plasmar el malestar de la classe treballadora, van denunciar el "xantatge de la patronal" i van defensar "un lloc de treball digne per tot hom" i "el repartiment de la riquesa". La convocatòria no va comptar amb el recolzament dels sindicats *estatals* -UGT i CCOO- i Patxi López, que abans ja havia titllat la vaga de "política", va dictar uns serveis mínims mai vistos en mobilitzacions similars anteriors. L'Ertzaintza també va sortir al carrer en un nombre mai vist per una demanda de caire laboral, segons l'editorial del diari *Gara*, "amb una consigna diferent i molt clara: impedir mitjançant la violència el dret d'informar dels piquets".

, espai directa

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web:
www.setmanaridirecta.info

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu a directa@setmanaridirecta.info

Presentació de la DIRECTA a la Segarra:
Dissabte 13 de Juny. Pub la Cova, Cervera.

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscrita?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o bé a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS

Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA

Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infospai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distriwinies • Or, 8 (plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

EIXAMPLE

Quiosc Manu • Nàpols-Roselló
POBLENOU

Taverna f'taca • Pallars, 230
CLOT

La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82

SANT ANDREU

Patapalo • Rubén Dario, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14
Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17

Quiosc Comerç • Plaça Comerç
Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22

NOU BARRIS

Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4

CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokal • Cera, 1 bis

La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34
Quiosc Colom • Rambles

Quiosc Tallers • Rambles
Quiosc Canaletes • Rambles
Quiosc Hospital • Rambles

Llibreria Medios • Valldonzella, 7

SANTS

Certrte Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20
Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21

BISBAL D'EMPORDÀ

Casal Estel Roig • Pg Marimón Asprer, 11 1er
Ateneu Llibertari Paquita • Pg Marimón Asprer, 16

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Pg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario • Florida, 40
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREQUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

FIGUERES

Estanc Soler • Plaça de l'Ajuntament, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22

Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2

La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97
Bar Línea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26
La Vella Escola • Clot de les Monges, 1

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Moe's • Joc de la Pilota, 9

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45
La Bodega • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

PALAFRUGELL

Ateneu Palafrugellenc • Ample, 1

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

L'Estapera • de Baix, 14

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou, 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La Fornal • Sant Julià, 20

✂ **AT VERSARIS I ASS TRIO POSEN EL PUNT I FINAL AL CICLE DE CONCERTS EXPRESSIÓ DIRECTA**
Dissabte 30 de maig - 22h - 6 euros
Centre Cultural la Farinera del Clot
www.farinera.org - www.setmanaridirecta.info
SORTEGEM 10 ENTRADES!
Envia un email a info@propaganda-pel-fet.cat amb l'assumpte AT VERSARIS i el missatge més enginyós que puguis i entraràs en el sorteig de 10 entrades per assistir a aquest concert.

8 DE JUNY, NOU DISC D'AT VERSARIS

El nou treball de la banda At Versaris, *A Cada Passa* (Propaganda pel fet! - 2009), ja ha sortit del forn i en breu el tindreu a la vostra botiga de discos preferida. A partir del 8 de juny, *A Cada Passa* a les botigues de discos. També el pots adquirir per internet entrant a www.propaganda-pel-fet.info

✂ **Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"**
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres

☐ Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-los servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

No cal ser acusat de terrorisme perquè els mitjans ho facin igualment

Els catorze detinguts a Bilbao acusats de delictes comuns passen a ser presumptes terroristes sense cap acusació

Enric Borràs Abelló

En aquesta mateixa secció, ja us hem presentat força casos en què es vulnera la presumpció d'innocència, en què els mitjans condemnen els detinguts sense esperar la decisió del jutge. Són, sobretot, els acusats de terrorisme els que són castigats més sovint amb aquestes condemnes preventives. Però ara, alguns diaris i mitjans de comunicació ja condemnen sense que ni els calgui una acusació formal per part de la fiscalia.

Com a mínim, això és el que es desprèn de molts dels titulars publicats arran de la detenció de catorze algerians dimecres dia 20 a Bilbao. El mateix dia, *La Vanguardia* tenia entre les primeres notícies de l'edició digital

el títol "Detingudes catorze persones a Bilbao amb possibles vincles amb una xarxa d'Al-Qaida". La web de l'*ADN* també titulava: "Tretze detinguts a Bilbao per enviar diners a Al-Qaida". L'endemà, *El Punt* en feia un breu amb el títol "Catorze detinguts a Bilbao per suposada relació amb Al-Qaida".

D'entrada, amb aquests títols, caldria pensar que s'havia acusat els detinguts de mantenir alguna mena de relació amb l'organització armada Al-Qaida. Però no és així. Si es llegeixen les notícies amb atenció, s'hi diu que, als detinguts, se'ls havia arrestat per delictes de tràfic de drogues, falsificació de documents i robatori, entre altres. Però després de les detencions, el ministre espanyol Alfredo Pérez Rubalcaba va dir que sabien

que "algunes vegades aquests grups desvien una part dels seus beneficis al finançament del terrorisme islamista" i que investigaven si era el cas. Amb això ja n'hi va haver prou perquè els diaris decidissin posar al títol que havien estat detinguts per vincles amb Al-Qaida, encara que fos fals.

D'altra banda, l'edició digital del 20 minuts mereix una menció espe-

cial. Si bé el títol "Investiguen un grup a Bilbao per possible finançament islamista" era més ajustat a la realitat, a l'entrada, deien que se'ls havia acusat de finançar Al-Qaida, però el cos la notícia es contradia i deia que només els acusaven de delictes comuns.

Tot just tres dies després, dotze dels detinguts van quedar en llibertat sota fiança.

> 'Gara' i 'Berria', censurats a Navarra

A les vuit biblioteques públiques d'Aruña i a la de Barañain ja no es poden llegir els diaris bascos *Gara* i *Berria*. Unió del Poble Navarrès (UPN) en va promoure el veto després que un dels seus regidors a Barañain prohibís comprar les dues publicacions als responsables de la biblioteca municipal. Més de 400 bibliotecaris i divuit associacions del sector ja s'han concentrat per rebutjar la ingerència política en el seu treball i la censura contra aquests dos mitjans informatius. L'Associació Navarresa de Bibliotecaris, ASNABI, reclama que "siguin restaurats el respecte a la nostra professió i la llibertat d'informació dels ciutadans" i està disposada a recórrer a organismes internacionals. XAVIER BLASCO

> Blocs electorals

Els treballadors de la CCMA faran aturades parcials per protestar per la imposició de blocs electorals als informatius amb motiu de la campanya electoral europea del 7 de juny. Protesten per la decisió del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals d'imposar espais de propaganda cronometrats i ordenats segons els criteris pactats pels partits, cosa que incompleix l'acord, signat el 6 de març de 2008 que contemplava criteris periodístics. A última hora, els treballadors de TV3 han desconvocat la vaga a canvi d'explicar que els blocs són una anomalia a Europa. X.B.

INTERNET

Un bloc denuncia les estafes dels concursos de televisió

TenCuidado.es se centra en els concursos per telèfon que fan a molts canals a altes hores de la matinada

Manuel Torres

El bloc TenCuidado.es, creat per un jove d'Elx, denuncia les estafes que es fan als canals de televisió mitjançant els concursos-frau telefònics. Aquest bloc va néixer el mes de gener, tot i que té antecedents d'altres blocs del mateix autor com TeleSierra.tk, on es publicaven notícies dels concursos fraudulents del canal de televisió TeleSierra. Els propietaris d'aquest canal van ser empresonats el

març de 2005. TenCuidado.es, escrit en castellà, analitza i persegueix els diversos concursos-frau que pretenen aconseguir tants diners com puguin en un tipus de negoci que no té cap regulació. L'autor fa un seguiment de com, tot i les detencions dels propietaris de TeleSierra, no només no han disminuït aquests tipus de programes-estafa, sinó que s'han escampat fins i tot entre les principals cadenes privades d'àmbit estatal del lobby Uteca i a d'altres que emeten per la TDT.

Les associacions de consumidors han denunciat que, d'aquest tipus d'estafa, també en són responsables les companyies telefòniques, que permeten que es facin desenes, centenars i, fins i tot, milers de trucades a números 905 gràcies a programes informàtics que fan que es torni a marcar sense que la persona que hagi trucat algun cop se n'adoni.

En una mesura sense precedents, la Secretaria d'Estat de Telecomunicacions va permetre, a finals de l'any

passat, la pujada dels preus d'aquestes trucades i, d'aquesta manera, va regalar encara més diners als promotors d'aquest tipus de frau. Ara es poden cobrar fins a 1,65 euros si es truca des d'un mòbil a aquesta mena de números.

Davant de tot plegat, la pregunta que cal plantejar és si es perseguirà aquesta mena d'estafadors tal com es fa amb els trilers de La Rambla, o si els responsables continuaran mirant cap a una altra banda.

> ATTAC obre una televisió per Internet

El moviment internacional altermundista ATTAC acaba de posar en funcionament la televisió per Internet ATTAC TV (attac.tv/attaces). És un recull de vídeos d'informatius, entrevistes i reportatges en què es tracten temes com la reunió del G-20, la reforma de la política agrària comuna i els paradisos fiscals, entre altres. X. B.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Las políticas de la Ecología social: municipalismo libertario

Janet Biehl con Murray Bookchin
ISBN 978-84-92559-11-4 | 208 págs. 19 euros

editorial
virus

c/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax. 93 4413814 | virus@pangea.org

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Europa, armada fins les dents?

Les jornades 'Europa i les armes' abordaran quins reptes i necessitats, per quina política de seguretat

Gabriel Boichat
cultura@setmanaridirecta.info

Europa i les seves empreses són un dels principals productors i exportadors d'armes al món. D'una forma no pas silenciosa, però sí força allunyada de la ciutadania, durant els últims anys, s'ha enfortit la tendència cap a una política europea comuna per construir una *Europa-potència* basada en la via militar. Aquesta és l'aposta dels grans estats europeus, totalment oposada a una Unió Europea (UE) que pogués ser solidària amb les desigualtats del món.

No deixa de ser curiós que un negoci que va moure prop de 293.000 milions de dòlars durant el 2007 a tota Europa i del qual depenen milers de llocs de treball no tingui un espai als mitjans i debats de la campanya per les eleccions al Parlament europeu del 7 de juny. Per aquesta raó, Justícia i Pau i la Fundació per la Pau han decidit consagrar la seva dinovena trobada a aquest tema. Del 28 al 29 de maig, sota el títol *Europa i les armes*, les jornades abordaran unes qüestions essencials pel futur de la construcció d'Europa: quins reptes i quines necessitats es presenten i per quina política de seguretat.

Segons explica Pere Ortega, coordinador del Centre Delàs de Justícia i Pau, d'una banda, s'analitzarà la política de seguretat europea, que es basa sobretot en la defensa manifestada de l'armamentisme i el militarisme, en bona part recollits a la Constitució Europea. "Això implica que, avui dia, la Unió Europea s'estigui tancant en si mateixa amb polítiques proteccionistes sobre el mercat i sobre la seguretat amb lleis molt dures", puntualitza Ortega.

D'altra banda, *Europa i les armes* vol debatre sobre els grans projectes industrials militars europeus, fonamentalment a partir de l'anàlisi de les empreses British Aerospace i EADS, resultat de l'aplicació d'una visió militarista de la construcció europea. De fet, segons afirma Luc Mampaey a *Le Monde Diplomatique* (octubre 2006), des de mitjans dels anys noranta, els governs de la Unió Europea han afavorit la integració de les empreses armamentistes i s'han fixat tres objectius: la competitivitat de la indústria de l'armament, l'obertura dels mercats i la facilitació en l'exportació d'armes. "El resultat d'aquest procés de concentracions i privatitzacions ha estat espectacular i, ara, tres

font: Centre d'Estudis per la Pau Josep Maria Delas de Justícia i Pau

grups europeus estan entre els deu primers productors mundials d'armes: British Aerospace, EADS i Thales.

L'Estat espanyol no és pas aliè a aquesta realitat i, segons Intermón Oxfam, durant els últims anys s'ha situat entre el desè i el quinze lloc en el rànquing anual dels països exportadors d'armes. Es calcula que prop de 180 empreses espanyoles formen l'entramat de la indústria militar i de defensa en un país on es calcula que el total de la despesa militar superarà els 18.600 milions d'euros (l'1,65% del Producte Interior Brut) l'any 2009.

Segons assenyala Ortega, aquesta militarització dels recursos europeus fomenta la cursa armamentista al món i representa una despesa inútil des d'un punt de vista social (només un 10% de la tecnologia militar es traspassa cap a la tecnologia civil). El resultat és que, cada dia, milions d'homes, dones, nens i nenes viuen sota l'amenaça de la violència armada. 640 milions d'armes circulen pel món,

cada any se'n fabriquen vuit milions de noves i més de 16.000 milions de bales: dues per cadascuna de les persones del planeta.

Una realitat desoladora de la qual Europa és una de les principals patrocinadores. Una Europa molt allunyada del concepte que defensa el moviment

per la pau europeu que, com recorda Ortega, "insisteix que el desarmament i l'establiment d'una cultura de pau són el millor camí per la seguretat".

Els crèdits a l'exportació

Tot i que no disposem de dades oficials sobre el suport de la Companyia Espanyola de Crèdits a l'Exportació (CESCE) a l'exportació d'armes espanyoles, segons l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG), l'any 2000, l'Estat espanyol -amb el recolzament de la CESCE- va vendre un nou parc mòbil destinat a la policia de l'Ecuador per valor de 5,7 milions de dòlars. L'any següent, va ser la venda del sistema integrat de control per la policia del país sud-americà i, el 17 novembre de 2003, va obrir una línia de negocis per operacions d'exportació a l'Iraq. Aquestes són algunes de les dades obtingudes per l'ODG de di-

verses fonts oficials o corroborades, segons asseguruen. Les agències de crèdit a l'exportació (ACE), conegudes amb diverses sigles als diversos estats, són majoritàriament de capital públic i faciliten les exportacions i operacions comercials als mercats estrangers, sobretot a les zones inestables. Moltes empreses d'armament han pogut exportar els seus productes gràcies als crèdits concedits. Segons l'Observatori, a l'Estat francès, l'agència -que s'anomena COFACE- dedica una tercera part de la seva activitat al sector d'exportació d'armes i, al Regne Unit, constitueix un 30% de l'activitat de l'agència. GEMMA GARCIA

> Jornades Europa i les armes

28, 29 i 30 de maig
 Sala d'Actes de l'edifici França de la Universitat Pompeu Fabra (Passeig de la circumval·lació, 8, al costat de l'estació de França, Barcelona)
 Cal inscripció prèvia

MÉS INFORMACIÓ:
 JUSTÍCIA I PAU
www.justiciaipau.org
 FUNDACIÓ PER LA PAU
 AMNISTIA INTERNACIONAL
<http://www.es.amnesty.org/paises/espana/comercio-de-armas/>

La memòria lluitadora de Sebastià Salellas

Col·lectius, entitats i institucions gironines reivindiquen un any després de la seva mort la figura i el compromís d'un advocat compromès amb els més febles

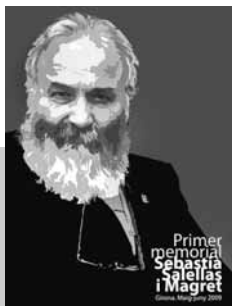
Directa Girona

cultura@setmanaridirecta.info

El primer Memorial Sebastià Salellas i Magret se celebrarà del 28 de maig al 3 de juny i acollirà diferents actes en memòria de l'advocat gironí mort a Barcelona el maig de 2008. Els actes, organitzats per la Comissió per la creació de la Fundació Sebastià Salellas, tindran un format obert i comptaran amb la participació de les diferents institucions o col·lectius amb què va col·laborar Salellas, lletat que sempre va destacar pel seu compromís amb els més febles.

El primer acte està organitzat per l'Ajuntament de Girona -del qual Salellas va ser regidor durant la primera etapa postfranquista-, que li retrà homenatge amb la inauguració d'una plaça que portarà el seu nom al barri de Vila-roja. Xerrades sobre la seva figura a càrrec del filòsof Josep Maria Terricabras, sobre les presons a través d'una taula rodona amb la presència de diversos advocats o sobre la llei de partits amb l'advocada basca Ione Goirizelaia ompliran aquest primer capítol del Memorial.

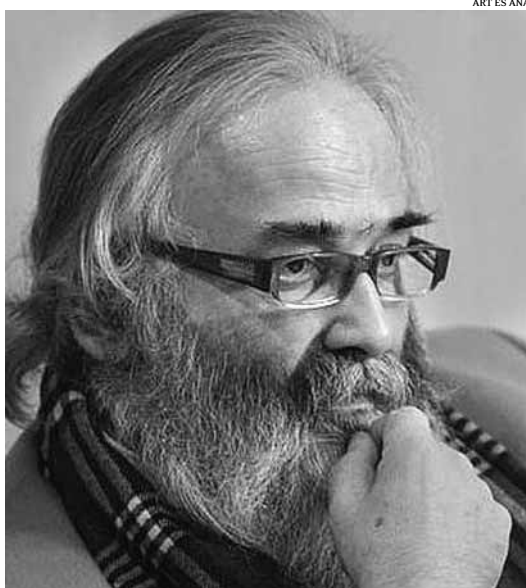
El dissabte 30 de maig, els diferents moviments socials i organitzacions de l'esquerra anticapitalista -que Salellas va defensar en molts casos davant dels tribunals- rebran el seu particular homenatge a l'advocat.

Primer Memorial Sebastià Salellas

Del 28 de maig al 3 de juny

ORGANITZA: COMISSIÓ PER LA CREACIÓ DE LA FUNDACIÓ SEBASTIÀ SALELLAS

ART ES ANA

Un verumt popular al centre de Girona donarà pas als parlaments de les participants d'algunes de les lluites amb les quals Salellas va comprometre la seva tasca. "Volem recordar-lo tal com ell es prenia la vida: lluitant. No en un simple record cap a la seva figura, sinó a través del seu compromís per denunciar i combatre les desigualtats", expliquen els col·lectius convocants. Per això, els parlaments estaran enfocats a difondre la realitat d'aquestes lluites en el moment actual.

La mateixa tarda, es farà la presentació del llibre *Rastros de Dixan* (Virus, 2009) i d'un documental sobre el llibre al Centre Social la Màquia, a càrrec dels seus autors. Aquest llibre de nova publicació tracta sobre la política antiterrorista practicada per l'Estat espanyol durant els darrers anys i està dedicat a l'advocat gironí.

Futura Fundació Salellas

La comissió per la futura Fundació Sebastià Salellas té la intenció d'organitzar aquest memorial cada any amb la idea que -tal com expliquen els seus impulsors- "l'exemple de Salellas serveixi perquè la flama lluitadora que sempre va portar en vida continuï cremant amb força". D'altra banda, un

desitjos d'aquesta Fundació -quan arribi a constituir-se- és crear beques relacionades amb l'estudi del dret a través de les quals es pugui ajudar les persones amb menys recursos econòmics a cursar aquests estudis.

Sebastià Salellas, nascut a Viladamat l'any 1949, es va llicenciar en dret a la Universitat de Barcelona i, com a advocat, va destacar pel seu compromís en la defensa d'una justícia social, en la qual creia fermament. Els detinguts de l'operació Garzón l'any 92, els acusats de l'operació Estany, les defenses d'insubmisos i okupes i -durant els últims temps- els encausats per la crema de fotos del rei o el cas de Núria Pórtulas van associar-lo sempre a aquest compromís i el van convertir en referència per molts dels militants d'aquests col·lectius.

Professor de dret penal a la Universitat de Girona, també a través de l'ensenyament, va voler donar sentit a la seva idea de justícia i no a l'actual sistema jurídic, marcat per l'existència de l'Audiència Nacional espanyola, les lleis antiterroristes i d'extranjeria i instruments com les penes multa, que agreugen la situació dels més desfavorits.

CINEMA

Realitzacions en femení

17a edició de la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona

Difondre l'obra de cineastes poc reivindicades, donar veu i espai a les propostes de les noves realitzadores i mostrar la prolífica producció audiovisual de les dones directores, tant internacionalment com a casa nostra. De l'11 al 21 de juny, torna la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona -que celebra la seva dissetena edició- amb més de cinquanta projeccions programades i amb activitats paral·leles repartides entre la Filmoteca de Catalunya, l'Espai Francesca Bonnemaison i el CCCB.

Estel Barbé

cultura@setmanaridirecta.info

Drac Màgic, entitat organitzadora del conjunt del projecte, continua escollint la plaça de la Virreina del barri de Gràcia per celebrar, a l'aire lliure, l'inici d'aquesta maratò audiovisual de deu dies. Enguany, amb la companyia de la pel·lícula *La caja de pandora* de la realitzadora turca Yesim Ustaoglu. La cloenda i meta de la Mostra també es farà sense sostre, al pati de l'Espai Bonnemaison, amb el documental d'Almudena Caracedo *Made in L.A.* Una narració al voltant de la lluita de tres immigrades llatines als Estats Units per reclamar els seus drets i denunciar l'explotació en què viuen sotmeses als tallers tèxtils de la marca de roba Forever 21.

Agnès Varda i les mirades sobre els interrogants

Com cada any, la programació s'estructura en diversos apartats que van des de la revisió de les realitzadores clàssiques a les ficcions, passant pels petits homenatges i les noves tendències subversives del gènere. L'homenatge d'aquesta edició se l'endurà Agnès Varda, realitzadora i productora belga, amb la programació de tres dels seus films, com *La Pointe Courte*, primer

17a Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona

De l'11 al 21 de juny

MÉS INFORMACIÓ I PROGRAMACIÓ:
<http://mostra.dracmagic.cat>

treball realitzat el 1954, encara lluny de la Nouvelle Vague.

Finalment, tampoc no hi faltaran els espais de participació, amb la reedició de *El vídeo del minut*, una iniciativa creada el 1997 que convidava totes les dones a expressar, a través de les imatges i en un sol minut, la visió d'una mateixa temàtica. Els treballs seleccionats en aquesta edició sota el títol *Els Interrogants* es projectaran el dijous 18 a la tarda, a la Filmoteca de Catalunya.

La Falcata
TAUERNIA POPULAR

c/ Panera 2
Casc Antic - Lleida
www.lafalcata.cat

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis

roba urbana • llibreria crítica

www.laculadainvisible.org

Riego 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Form Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Teléfono: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

, expressions

MÚSICA

L'electrònica aborigen torna a Ribes

Ensaladilla, Esmuc Laptop Orquestra, Marc Egea, Rapsodes i In*Digna, a la sisena edició del festival Fona

L'Esmuc Laptop Orquestra de l'Escola Superior de Música de Catalunya serà una de les propostes més experimentals del Fona 2009

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Un any més, es torna a celebrar el festival més experimental de tots els que es fan i es desfan. És el Fona, Festival de Música Electrònica Aborigen que, un any més, se celebrarà a les instal·lacions del GER de Ribes (el Garraf) i reunirà una bona selecció de propostes emergents en l'àmbit de la música electrònica catalana més *underground*; aquella música que no trobarà mai un espai als festivals més comercials del gènere precisament perquè no renuncia a un dels seus trets més bàsics: expressar-se, quan s'expressa en alguna llengua, en català.

Pel Fona, sembla que no passin els anys: el festival continua tenint el perfil autogestionat i voluntarista dels primers temps. L'organitzen els propis músics i participants de forma assembleària, amb la col·laboració d'entitats com el propi GER de Ribes -que cedeix les seves magnífiques instal·lacions-, el taller electrònic Riereta, el col·lectiu de creadors audiovisuals Telenoika, el segell digital Costellam i l'ateneu la Torna.

Obriren el foc els sempre presents Ensaladilla So Insistent, un particular *sound system* a la catalana on els diferents pals del cant improvisat s'agermanen amb la música electrònica. Mai no se sap qui prendrà part en aquest aplellar col·lectiu, però hi podem trobar cantadors provinents de diversos projectes musicals: des de grups com Dusinguet, Pomada, Brazuca Matraca o Pirat's Sound System a l'Escola de símboma de Sa Pobra. Seran els primers d'obrir el foc, a les 17h, al bar del GER.

Al llarg de la tarda, a l'espai del Palmerar, hi actuaran mitja dotzena

de grups. Començarà l'Esmuc Laptop Orquestra, una formació sorgida a l'Escola Superior de Música de Catalunya i oberta a tothom interessat a portar al directe dispositius propis, experiments relacionats amb la tecnologia musical i audiovisuals interactius.

El tocador de viola de roda Marc Egea és un dels plats forts del Fona d'enguany. Format a les files de bandes de música tradicional com El Pont d'Arcalis, Egea manté una fluida activitat en solitari o en diversos projectes entre el folk i la música experimental com Kaulakau o la Banda d'Improvisadors de Barcelona. Ha publicat una dotzena de discos. Al Fona, es presenta en solitari.

Compartir Dóna Gustet

La sisena edició del Fona també servirà per presentar el projecte Compartir Dóna Gustet, encapçalat per Marc Sempere, membre d'Ix. Aquest projecte, guanyador d'un premi a la darrera Fira Mediterrània de Manresa, reinterpreta la música tradicional des d'una perspectiva transformadora i l'emparenta amb la filosofia de la cultura lliure i el *copyleft*.

Una altra de les propostes més netament electròniques del festival és Drome, un Dj i productor que, partint del hip-hop i el techno de principis de segle, ha anat evolucionant cap a sonoritats ballables com el dub o el trip-hop, sense renunciar al component experimental. La seva aposta actual és *C156*, un espectacle de *dubstep* industrial que condueix juntament amb Cauto, Amph i Dr.res.

Enguany, el Fona para una atenció especial a un àmbit emergent: el hip-hop. Per això hi participaran dues bandes que practiquen el gènere:

Fona

FESTIVAL DE MÚSICA ELECTRÒNICA I EXPERIMENTAL ABORIGEN
<www.fona.cat>
30 de maig. A partir de les 17h.
GER. Ribes del Garraf

In*Digna -que actuaran al Palmerar- i Rapsodes, que ho faran a la Nau del GER. Els primers són una formació de Collbató que va quedar finalista de l'edició del concurs Sona 9 2008 i que factura una particular visió del hip-hop amb base acústica. Rapsodes són una banda de rap del País Valencià que, amb el seu primer disc *Contes per versos* (Més de Mil Records, 2008) han esdevingut la primera referència del gènere en valencià.

Un altre dels grups que també actuarà a la Nau del Ger és Assabé, una formació del Vallès que fusiona les músiques balcàniques amb l'electrònica de ball. Ja de matinada, la festa continuarà amb un duel de Dj i amb una intervenció de house aborigen de Marcel Casella acompanyat dels Grallers del Fona.

MÚSICA

Negres i orgullosos

El festival 'Say it Loud' omple de música negra La Farinera del Clot

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

El 4, 5 i 6 de juny tindrà lloc al centre cultural La Farinera del Clot la segona edició del cicle de música negra *Say it Loud*, una iniciativa de la promotora Black Salad que té com a objectiu donar a conèixer noves propostes de rap, funk i música jamaicana. "Say it loud: I'm black and I'm proud", cantava James Brown cap allà el 1968. I aquest és l'esperit d'aquest festival: reivindicar la música negra amb una gran amplitud de mires i sempre des d'una perspectiva innovadora i de base.

Concentrat en tres dies, el *Say it Loud* comença el dijous 4 de juny amb el concert de The Beatshakers, una banda de funk que aposta per un directe atrevit i dinàmic, on les versions i els temes propis es combinen amb un espectacle energètic i vitaminat de soul i funk al més pur estil *sixties*. La nit la completaran Rubén López & The Diatones. El cantant de la coneguda banda d'ska Malarians, acompanyat per The Diatones, se suma al bon

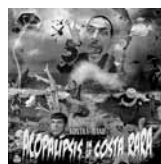
Say it loud

Cicle de Música Negra
4, 5 i 6 de juny
The Beatshakers, Rubén López & The Diatones, Gustivas
Pulpativas i Marco Fonkta
www.myspace.com/blacksalad

moment que està vivint la música d'arrel jamaicana d'estètica i filosofia *old school*.

El divendres 5 de juny serà el torn de Gustivas Pulpativas, una banda de *power funk* amb seu a Barcelona i components provinents de Catalunya, el País Basc, Mèxic i l'Uruguai. I el dissabte 6 de juny serà l'hora del rap amb Marco Fonkta, membre del grup Aerolineas Subterranies i presentador del programa de ràdio *Clandestino Club Social*. Aquest MC de Gramenet del Besòs és un actiu promotor de *jam sessions*, col·labora en directe amb Welelo i Sr. Zambrana i ara presenta el seu projecte en solitari.

MÚSICA

Kontra-Band

Acopapsis in la Costa Rara
(Quimera Records)
Ska

A el segon disc del grup de Blanes Kontra-Band. I sí, heu llegit bé: és *acopapsis* i no *apocalipsi*, i *Costa Rara* enlloc de *Costa Brava*. El grup va començar fa més de deu anys mirant cap als clàssics de l'ska i del punk-rock de l'Estat espanyol com Kortatu o Discipulos de Otilia i aquesta és la seva essència encara. Van debutar amb

Pura vida, puta vida (Pae) i, des de llavors, han anat evolucionant. S'han anat allunyant de l'ska més clàssic i del més mestís i s'han acostat cap al rock i la distorsió. A la particular *acopapsis* del grup, Siddhartha Vargas -cantant de Dekrèpits- participa al tema "Com pot ser possible". Podeu descarregar el disc a www.tercera-via.org. B. B.

MÚSICA

Skafam

Manifestat
(autoeditat)
Reggae / ska

Segona referència discogràfica de la banda d'Arenys de Munt després del disc *Riem* (DiscMedi, 2007) i d'un senzill i una maqueta autoeditats. Skafam plasma a l'estudi els canvis que ha viscut durant els darrers temps: han decidit prescindir de la gralla i incorporar una secció de vents amb trompeta i trombó, a més de sumar

una veu femenina. Tot plegat fa que la banda faci un gir encara més descarcat cap a les sonoritats jamaicanes i aparqui la seva faceta més pròxima al hardcore i al punk: el reggae és el gènere que marca el tempo de cançons com "Quin preu té una llàgrima", "Cuba" o "Societat adormida", on canta en Soto de Pirat's Sound Sistema. R. P.

ARTS ESCÈNIQUES

Clown en clau de gènere al Festival Internacional de Pallasses d'Andorra

L'edició consolida la proliferació i la qualitat de les creacions còmiques femenines

Amb les maletes plenes d'il·lusió, el 5è Festival Internacional de Pallasses d'Andorra -Fòrum de la comicitat- enguany s'ha desenvolupat amb més d'una trentena de propostes d'artistes i companyies d'arreu que han omplert de perplexitat i rialles els escenaris i carrers d'Andorra la Vella.

Alba Barbé Serra
cultura@setmanaridirecta.info

En aquesta nova edició bianual, del 18 al 23 de maig, el Festival Internacional de Pallasses va plantejar un programa en doble format: de fòrum i de festival. La rellevància internacional del festival es deu a la proposta arriscada de crear un espai de reivindicació de la importància de les dones en les arts escèniques de la comicitat i de reflexió i d'intercanvi sobre el paper femení en l'art del riure.

Subversions i intrepideses

Companyies com Teatro Anónimo -una formació nascuda l'any 1986 a la perifèria de Rio de Janeiro- amb l'espectacle per públic infantil *Roda Saia Gira Vida*, o la Cia. Cokokoko amb la creació *Coketerias* -còctel delirant català i argentí- recreaven els espais amb propostes ineludibles. La companyia basca Oihuluri Klown, dirigida per la pallassa Virginia Imaz, va presentar *De Película*, una creació original emmarcada en la tendència dels "nous clowns" -tal com indica la programació-, que

centra la investigació en el clown i la vida, més enllà del clown i el circ tradicional. Artistes com l'austríaca Verena Vondrak o la pallassa russa Antoscha van ser algunes de les intrepideses que també van trepitjar els escenaris. Tal com va fer la directora artística del festival Pepa Plana, amb el deliciós espectacle *Giulietta*. L'artista catalana Alba Sarraute -Premi GOLFES 2007 i Premi FIPA 2009- va adreçar el públic amb la creació *Mirando a Yukali*, "un collage de conflictes interns que ens mostrarà què representa Yukali: un món imaginari que tots tenim en un lloc profund i orgànic i del qual podem gaudir si aprenem a desproteger-nos".

Les *Nits de Cabaret* a l'escenari del cafè la Fada ignorant i les *Nits Golfes* a la Vela van acollir tastets de diverses convidades. Entre elles, destaquen les creadores catalanes Botón Verbenero i la Floreta, o artistes internacionals com Ana Zastrow (EUA), Klusha (Ucraïna), Lorena Ibaceta (Xile) i les dones del Colectivo de mujeres de Matagalpa (Nicaragua). El concert de cloenda del festival, en solidaritat amb el projecte Disparate

Festival Internacional de Pallasses d'Andorra, celebrat del 18 al 23 de maig.

Magdalena -una escola infantil i juvenil de circ a la zona selvàtica del riu Magdalena (Colòmbia)- va incloure l'exquisideta del mestissatge de Fufu-Ai, el flamenc-fusió de Chico Ocaña i el hip-hop de Kumar.

La gènesi del Festival

"Entre tot el fascinant catàleg de criatures humanes, el pallasso és, potser, l'únic que no coneix el des-

ànim" (Mercedes Abad). La deliciosa combinació d'intel·ligència, perseverança, intuïció i sensibilitat ha acompanyat la capacitat transgressora de la pallassa al llarg de la història. Insurgent, perplexa, amb un batibull de preguntes, com un bombardeig de bombolles que llança a l'atmosfera per pertorbar l'ordre imperant.

El Festival Internacional de Pallasses va néixer el maig de 2001

de la mà de Tortell Poltrona i Pepa Plana davant les dificultats amb què es trobaven les pallasses a l'hora d'entrar als circuits culturals i a la programació teatral, en contraposició als creadors de gènere masculí. Amb l'objectiu de potenciar, aglutinar i celebrar l'existència de la dona pallassa, el festival ha anat creixent edició rere edició i preveu celebrar el seu desè aniversari l'any 2011.

ARTS ESCÈNIQUES

Combat de poetes

Evocant el Price dels poetes de 1970, la Faràndula de Sants organitza un recital poètic el proper 5 de juny

"Poesia entre el poble, per al poble" va ser el disseny -àmpliament aconseguit- que assenyalava el poeta i dramaturg Joan Oliver, *Pere Quart*, durant la clausura del Primer Festival Popular de Poesia Catalana a la sala Price de Barcelona l'any 1970. Gairebé 40 anys més tard, el projecte Divendres Faràndula a Sants, de l'Assemblea de Barri de Sants, ha decidit evocar aquella trobada amb un recital poètic al Centre Cívic Casinet d'Hostafrancs a càrrec d'Enric Casasses, Francesc Gelonch, Núria Martínez-Vernis i Carles Rebassa. El "Combat poètic per la llibertat. Evocant el Price dels poetes (1970)".

Gemma García Fàbrega
cultura@setmanaridirecta

El 25 d'abril de 1970, la Sala Gran Price de Barcelona, especialitzada en espectacles de boxa i lluita lliure, es va convertir en el conegut popularment com a Price dels Poetes, un espai de convergència entre els nous poetes i els que s'havien donat a conèixer en la dècada anterior. Joan Colomines, Agustí Bartra, Feliu Formosa, Joan Oliver *Pere Quart*, Salvador Espriu, Jordi Teixidor, Rosa Leveroni i Joan Brossa, entre d'altres, van participar

en el que el mateix Colomines anomenà una "afirmació poètica, catalana i política". Arribat l'any 2009, el proper 5 de juny, el Casinet de Sants es convertirà en un ring que escenificarà un "combat poètic" d'estructura lliure, on el públic decidirà per aclamació qui guanya el combat. Els beneficis del recital aniran destinats a campanyes antirepressives. El poeta mallorquí Carles Rebassa considera que actua com el que es va fer a les Cotxeres per aturar l'empressonament d'en David de La Fornal o com el que es va celebrar el cap de

Cartell de l'edició de 1970, obra de Josep Guinovart, i l'actual.

setmana passada a la Casa Grogia de Barcelona a favor de l'absolució d'en Jona "fan visible que hi ha una mena d'art que té raó de ser perquè pertany a un poble, a una classe, a un moment determinat de la història".

Colomines, aquell abril de 70, es va dirigir al públic afirmant: "Aquest

acte i tot el que representa és vostre", i va fer referència a l'aburguesament dels Jocs Florals. Segons Rebassa, cal recordar que l'any 1970 és el principi de la dècada daurada de la cançó, "en què la veu dels poetes pren una funció d'afermament de la col·lectivitat. Frases com 'assumiràs la veu

d'un poble' d'Estellés o 'hem vingut per salvar-vos els mots' d'Espriu donen a entendre que la poesia vol sortir del fet burgès".

Recorregut d'arts i cultura

La Faràndula de Sants va començar a caminar el maig de 2008 -amb Pau Riba- per oferir una programació dedicada a la música i les arts escèniques amb la finalitat de fomentar, promocionar i dinamitzar la cultura. Josep Marcé, de la Faràndula, considera que la poesia -però també el circ, la dansa i fins i tot el teatre- estan mancats d'espais de difusió: "Les condicions d'utilització i la manca d'equipaments tècnics de molts espais públics dels barris fan que no siguin accessibles per fer-hi recitals poètics o per les petites companyies d'arts escèniques diverses". Per combatre aquestes dificultats, l'acte del proper 5 de juny esdevindrà un espai de difusió i combat poètic amb una forta càrrega simbòlica.

, expressions

Tatuatges en solidaritat amb les persones preses i represaliades

L'Ateneu Maig del 37 acull la 8a edició del Tattoo Cirkus

L'espectacle de 'variétés' que es va fer a l'amfiteatre de Lesseps, Barcelona, va reunir prop de 200 persones.

Alex Vila
cultura@setmanaridirecta.info

Hi ha diferents maneres d'aconseguir suport econòmic per la gent empresonada que no passen per l'organització de concerts solidaris. També hi ha maneres de practicar el tatuatge que tenen més sentit que la simple moda estètica. Aquestes dues inquietuds van trobar una sortida conjunta a través de la creació de les convencions de *tattoos* alternatives, que se celebren a diversos llocs d'Europa i ja compten vuit edicions.

La darrera es va fer del 22 al 24 de maig a Barcelona -concretament al centre social okupat Ateneu Maig del 37, a la plaça Lesseps. Allà, una vintena llarga de tatuadores van oferir la seva jornada de treball per poder donar suport a gent empresonada. Enguany, els diners recaptats serviran per sufragar els costos judicials dels processos contra Núria Pórtulas, les persones encausades per la manifestació contra el *kubotán* dels Mossos d'Esquadra, Amadeu Caselles i, també, la gent represaliada per les accions al Forat de la Vergonya de Barcelona.

Aquestes convencions alternatives de tatuatges han fet possible aconseguir diners mitjançant una pràctica gens allunyada del context on van destinats. Ens cal fugir, doncs, de l'anècdota d'una iniciativa curiosa i veure-hi la seva coherència. Com explica Alfonso Hermoso, un dels organitzadors: "La convenció de *tattoos* és una manera d'interrelacionar una pràctica que té les seves arrels en la vida a la presó i la manera d'aconseguir diners amb un rerefons polític. No volem caure en la fama de ser només una convenció alternativa de *tattoos* perquè sí".

Repàs de la vuitena edició

La primera convenció es va celebrar a Roma l'any 2000 i, després, a Torí, com una nova estratègia d'acompanyament a la gent represaliada. Davant l'èxit de la iniciativa, es van succeir altres *Tattoo Circus* arreu: Tessalònica, Amsterdam, Berlín, Chicla (Andalusia) i Barcelona -l'any 2006 i, en aquest cas, organitzat al centre social okupat Equipo B.

A la convenció d'aquest any, qui volia podia fer-se un tatuatge a un preu de 50 euros la primera hora i de 30 euros a partir de la segona sabent

on es destinaven els seus diners. Una petita exposició, per exemple, informava sobre el cas del *kubotan*. El dissabte a la tarda, a les diverses taules habilitades per fer tatuatges, es trobaven pocs tatuadors sense feina. La convenció tenia la seva part de contextualització política i d'espectacle lúdic i també disposava d'una estructura per poder fer *body suspensions* -tècnica de penjar-se del cos a una determinada alçada del terra mitjançant els *piercings*. L'espectacle de *variétés* que es va fer a l'amfiteatre de Lesseps va reunir prop de 150 persones. Més enllà dels tatuatges i els *piercings*, durant tot el cap de setmana es van fer activitats.

Un dels motius que va fer decidir a tirar endavant aquesta iniciativa a la gent que ho organitza és, precisament, aquest ambient de treball lúdic constant, cordial i distès que es viu a la convenció. Qui fa tatuatges treballa simultàniament amb d'altres sense caure en la competència econòmica o artística. Al mateix temps, per les persones organitzadores, la convenció té un format més agradable que el d'apostar-ho tot a un concert i estar tota una nit pendent de la barra i l'escenari.

EL REBOST

Pomes (I)

Rèquiem per la biodiversitat

Joan-Andreu Moll
rebost@setmanaridirecta.info

M'explicava un exmosen d'es Migjorn Gran, a Menorca, que durant la seva infantesa i joventut, havia conegut més de vint varietats de pomes diferents. N'hi havia de primerenques i tardanes, per cuinar o per menjar crues, algunes de llarga durada i d'altres que calia afanyar-se a collir per aprofitar totes les seves qualitats. Moltes eren saboroses i d'altres només servien per engreixar el bestiar. Vaig pensar que l'home exagerava. Poc després, un altre pagès -aquest de l'alta Garrotxa- confirmava la versió illenca i rescata el record d'una poma amb forma de pera reconeguda arreu com a remei infal·lible contra la gota.

Avui que ja trobem les pomes florides, us proposo un exercici senzill de memòria històrica. Feu una llista amb les varietats de poma que coneixeu: golden, fuji, reineta... ja la teniu? Algú ha passat de deu? I, d'aquesta llista, quantes en trobeu amb un nom en català? Segur que molt poques, si no cap. Ara fem una consulta ràpida a l'entrada *Poma* del Diccionari Català-Valencià-Balear d'Alcover-Moll -en trobareu una versió *on line* gratuïta a la xarxa. Sorpresa, més de 80 denominacions per diferents varietats locals. Fins i tot acceptant que alguns noms poden fer referència a un mateix tipus de poma, hem de concloure que la diversitat de pomes -noms en l'àmbit geogràfic de parla catalana- era immensa.

No és gens estrany. Avui, malgrat la invasió de les varietats globals i dels monocultius a la majoria d'aliments de consum bàsic, encara sentim parlar de les virtuts gastronòmiques de molts conreus locals protegits per algun tipus de denominació d'origen. Són les restes de la desfeta, el parc temàtic que ens recorda que, un dia, la biodiversitat dels conreus que ens alimentaven era espectacular. Varietats seleccionades durant mil·lennis i perfectament adaptades a les

característiques de cada contrada. La globalització definitiva dels mercats i la revolució verda, a la segona meitat del segle passat, les van esclafar en nom del progrés i el menjar per tot-hom. Una coartada insostenible que el temps s'ha encarregat de desmentir.

Les varietats globals mai no han estat tan solvents com les locals. Així ho demostra un projecte engegat a mitjans dels anys 90 pel departament d'agricultura ianqui a l'Àsia Central -bressol, fa 10.000 anys, de la pomera domèstica- per recol·lectar mostres (material genètic, llavors, empelts) de pomeres silvestres que servissin per millorar les actuals pomeres globalitzades. Buscaven exemplars resistents a tot tipus de malalties i que s'adaptessin a climes freds i secs. Els van trobar i en van fer el que en diuen *accessions*. És a dir, segons el diccionari: "Dret que té el propietari d'una cosa de fer seu tot el que aquesta produeix i tot el que li és incorporat naturalment o artificialment". Fins a 949 accessions, amb l'objectiu d'apropiar-se i patentar el que hauria de ser patrimoni genètic no ja de la humanitat, sinó del planeta. És la història de tantes batalles agroalimentàries perdudes: primer ens uniformitzen -amb raons o a cops de garrot- i, després, es fan amos de la feina que la natura i la pagesia han fet al llarg de segles.

El manteniment de la biodiversitat, més enllà de ser la dèria d'una colla d'il·luminats, constitueix un aspecte d'una importància quasi estratègica per l'autonomia alimentària de pobles i nacions. Ho saben els governs i les multinacionals que guarden gelosament els bancs de llavors i material genètic d'infinat de varietats. La pomera és un cas paradigmàtic. De la fruita prohibida a la intuïció gravitacional de Newton, passant pel fruit de la immortalitat del jardí de les Hespèrides i el mal tràmol de Guillem Tell apuntant al cap del seu fill, la poma arriba al segle XXI entonant el seu propi rèquiem.

Recomanem

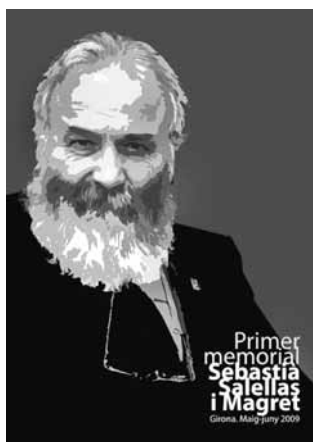

EL PRAT DE LLOBREGAT
Dissabte 30 de maig
CONCERT ANTIREPRESSIU
AL PRAT DE LLOBREGAT:
20 ANYS DE SU TA GAR

22h. KOP Alta Tensió
(davant l'estació de trens).

Su Ta Gar + El Nota + festa amb PD's.

Els beneficis van destinats al cas Jona.

GIRONA

Del 28 de maig al 3 de juny

MEMORIAL SEBASTIÀ SALELLAS

Dijous 28. 19:30h. Barri de Vila-roja. Inauguració de la plaça Sebastià Salellas. Divendres 29. 19:30h. Auditori del Col·legi d'Advocats de Girona. Conferència 'Sebastià Salellas, lluitador', a càrrec de Josep Maria Terricabras i presentada per Joan Sureda. Dissabte 30. 12h. Quatre cantons. Vermut antiespeculatiu. 19h. Centre Social La Màquia. C. dels Vern, 15. Presentació del llibre *Rastros de Dixan* dedicat a Sebastià Salellas, i documental del llibre. Dilluns 1 de juny. 20h. Llibreria 22. Presentació del llibre de poesia de Rosa Font *Des de l'arrel*. 22h. Cinema Truffaut. Projectió de *Hic Digitur Dei* (Catalunya, 1977) sobre la transició espanyola. Guillem Terribas (president del col·lectiu de crítics de cinema de Girona) i Antoni Martí (director del film) presentaran la pel·lícula. Posteriorment, hi haurà un debat. Dimarts 2. 19:30h. Auditori del Col·legi d'Advocats de Girona. Taula rodona sobre les presons amb la participació de: Carles Monguilod (advocat), Mateu Seguí (advocat) Begoña Garcia (treballadora social) i Xavier Palou (expres). Presenta: Benet Salellas (advocat). Dimecres 3. 19:30h. Auditori del Col·legi d'Advocats de Girona. Conferència *Llei de partits i dret de defensa*, a càrrec de l'advocada basca Jone Gorizelaia. Presenta Carles McGrath, vicedegà del Col·legi d'Advocats.

Organitza: Comissió per la creació de la Fundació Sebastià Salellas

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 28 de maig
Tastets dels Països Catalans i festa per l'autogestió del Rebrot 2009, a l'Eixample
Tot el dia. Ateneu Popular de l'Eixample. Passatge Conradi, 3. 21h. Sopar de tastets dels Països Catalans (4 tastets, postres i xarrups: 6 euros). 22:30h. Actuació musical i PD's! Els beneficis aniran destinats al Rebrot 2009. Organitza: Maulets Eixample

Divendres 29 de maig
Inici del taller d'introducció a la informàtica amb Gnu/Linux
20-22h. La Quimera. C. Verdi 28. Taller de hardware. Kernelpanic ens ofereix un nou curs d'introducció a GNU/Linux amb 4 tallers els dies 29 de maig i 5, 12 i 19 de juny. Inscripció oberta (només hi ha set places!). Més informació a laquimera.org. Organitza: Kernelpanic

Del 30 de maig al 7 de juny
Festes Alternatives de la Trinitat Vella
Dissabte 30 de maig. 21h. Plaça de la Trinitat Vella. <M> La Trinitat Vella. Concert: Tru Music (hip-hop

de la Trini), Garrofunk (funk de la Prospe), Crack del 29 (hardcore de la Prospe) i El Último Kalo (punk-rock de la Trini). Dilluns 1 de juny. 11h. La Biblio, parc de les Aigües s/n. Torneig de voleibol i sardinada

Diumenge 31 de maig
Cicle de cine 'zhogar dulce hogar'
20h. CSOA Barrikarme. C. Carme, 25 bis. Passi de la pel·lícula *De battre mon coeur s'est arrêté* de Jacques Audiard (França, 2005) Organitza: CSOA Barrikarme

Dimecres 3 de juny
Acte en solidaritat amb Enric Duran
19:30h. La Sedeta. C. Sicília, 321. Amb Eduard Moreno, advocat i urbanista; Saturnino Mercader, president del comitè de TMB; Pako Belmonte, del grup de suport a Enric Duran i Maties Segura, membre del col·lectiu CRISI. Organitza: Attac-Catalunya

GIRONA

Dissabte 30 de maig
Jornades llibertàries
11h. Can Rusk. C. Comerç del barri del Pont Major de Girona.

Presentació del llibre *Por la memoria anticapitalista. Reflexiones sobre la autonomía*. 14h. Documental sobre agressions al territori. 15h. Dinar. 17h. Debat antidesenvolupista: *La repressió del progrés contra els pobles/lluites actuals i funcionament*, amb No a la MAT, No al TAV, No al pla Caufec i No a la destrucció del Cabanyal. 20h. Situació actual del pres Joaquín Garcés. 21h. Sopar. 22:30h. El xou de L'Alimanya. Concert: Cronstat, Vagos i maleantes. Diumenge 31 de maig. 16h. CSO Kan Kolmo. C. del Carme, 41. Xerrada sobre els Maquis amb documents de l'època i passis de documental.

MARTORELL

Dissabte 30 de maig
Festes del barri El Pla
23h. Plaça 11 de setembre. Correfoc amb els Diables i Drac de Martorell. Concert amb Pura Vida (rumba) i Desechos (hip-hop, ska, reggae...). Després... Martukada dels diables de martorell i Dj Sibux + VJ Inutil. Organitza: Noies i xics de les Barraquetes

ROQUETES

Dissabte 30 i diumenge 31 de maig
Cap de setmana pel decreixement a Roquetes
19h. La Lira. Teatre fòrum: *No et consumeixis*, a càrrec de Xucrut Teatre. Gratuïta. Diumenge 31. 10h. Hort de Cruells. Fira d'intercanvi ecològic. 14h. Dinar de pa i porta. 17h. Hort de Cruells. Debat: posem en marxa un banc del temps i un hort comunitari. Organitza: Natros decreixem, La Vianda, Jovens de l'Ebre; Casal Popular Panxampla; Amics i Amigues de la UNESCO.

SABADELL

Dissabte 30 de maig
Combat Rock 09
21-01:30h. La Sala. Plaça Laietana, 48. Concert: Mencer Vermello, Segona Opció, Gazapos i K.I.L.L. Organitza: Radikal Records i AS Productions

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Divendres 29 de maig
'Consumir menys, viure millor'
19:30-21:30h. Al local de les coope-

ratives, Ateneu del barri. Crta. Cerdanyola, 27. Idees pràctiques per un consum més conscient. Amb Toni Lodeiro, autor del llibre *Consumir menos, vivir mejor*. Organitza: Cooperatives de consum crític de Sant Cugat

TARRAGONA

Dissabte 30 de maig
Jornades Internacionalistes: Palestina
17-22h. Plaça dels Sedassos (Part Alta). Aquesta primera jornada, dedicada a Palestina, constarà d'uns tallers, una *performance*, una xerrada i un berenar-sopar. Organitza: A. J. La Guspira

VALÈNCIA

Dijous 28 de maig
Sopar Tertúlia
21h. Societat Coral el Micalet. C. Guillem de Castro, 73. Presentació dels llibres *La mosca. Assetjament a les aules* de Gemma Pasqual i AZ de Núria Cadenas. Amb la presència de les autores. Sopar d'entrepans i debat. Confirmar l'assistència (tel. 963 41 33 16 i valencia@psan.net). Organitza: PSAN

Sortim de casa

MONTCADA I REIXAC

Divendres 29 i dissabte 30 de maig
BARRAQUES 2009

Totes les activitats i concerts es faran a l'Espai Barraques, davant del pavelló Miquel Poblet, al costat de la Rambla dels Països Catalans. Divendres 29. 21:30h. Cercavila. 22h. Concert amb Dekrèpits, Nigam, La rúbia del fa i Don Hamaca. Dissabte 30. 11h. Programari lliure. 16:30h. Rocòdrom i jocs tradicionals. 19:00 Gimcana jove. 23:30h. Concert amb D'Callaos, Itaca i Elmo Sedian. Diumenge 31. 11:30h. Exhibició i tallat de Txalaparta. 14h. Vermut amb música celta en directe. 18h. Bastoners. 19h. Taller de foc. 22h. Concert amb Rami, La Madre d'Enrico i Bolívar Rock. Organitza: Comissió de Festes Alternatives

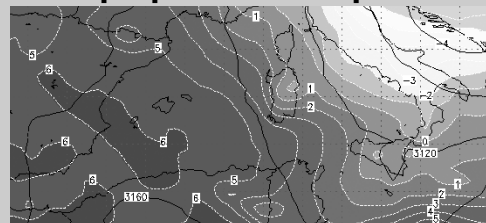
BARCELONA

Dissabte 30 de maig
MANIFESTACIÓ 'LLIBERTAT PRESXS EN LLUITA'

17:30h. Metro de la Barceloneta.
18h. Plaça Antonio López, final de la Via Laietana.

Convoca: Coordinació Anticarcerària de Catalunya i grup de suport a Joaquín Garcés.

El temps que ha fet... i que farà

Les temperatures es mantindran caloroses. La bombolla càlida que treu el nas des del Marroc voldrà establir-se definitivament sobre els Països Catalans i tota la Mediterrània Occidental. A primera línia de la costa, els termòmetres no es dispa-

raràn perquè l'aigua del mar encara es troba força freda i això frenarà l'ascens del mercuri. Tot i això, les hores centrals del dia ja seran de mà-niga curta a totes les comarques. A alta muntanya la neu s'acabarà fonent a un ritme molt accelerat.

. L'ENTREVISTA

Santiago Alba Rico ESCRIPTOR I FILÒSOF

“Hem de ser conservadors en el terreny antropològic, reformistes en l'institucional i revolucionaris en l'econòmic”

Santiago Alba Rico és filòsof, assagista i escriptor de formació marxista, però prefereix que l'anomenem agitador. Ha publicat molts llibres i articles sobre política, antropologia i economia. L'endemà de fer una xerrada per l'associació Sabadell per la República, va visitar-nos al Casal Independentista i Popular Can Capablanca de Sabadell i vam conversar amb ell, més estona del que podem recollir en una Indirecta. Per llegir l'entrevista extesa, visiteu: www.fabrica.cat

Pau Llonch
entrevista@setmanaridirecta.info

Thas mostrat especialment pessimista en relació a la possibilitat que s'estableixin subjectes col·lectius revolucionaris aquí, al vell continent...

És un problema que ja no té a veure senzillament amb procediments de control, repressius o de manipulació dels mitjans de comunicació, sinó amb processos materials d'erosió dels vincles antropològics més bàsics. Aquests s'han vist destruïts minuciosament al llarg de les últimes dècades per un capitalisme que ja no configura els seus subjectes als llocs de treball, com deia Gramsci. El mercat és ara el principal generador d'hegemonia. Això ho explicava molt bé Pier Paolo Pasolini als anys setanta, quan deia que el que no havia aconseguit Mussolini en vint-i-tants anys de dictadura feixista ho havia aconseguit l'hedonisme

No és cert que les lleis les facin els rics per dominar-nos, les lleis les hem arrencades als poderosos i el que fan ells és violar-les

me de masses o capitalisme de consum en molt poc temps. I també diu una cosa que té relació amb el pessimisme del qual jo parlava a la xerrada i que és molt inquietant: “El nou hedonisme de masses, el nou consum tecnològic, és incompatible amb el marxisme humanista”. La descomposició del subjecte col·lectiu té a veure amb processos materials associats a la mercantilització general de l'existència i a l'acceleració de la renovació de les mercaderies. I de les mercaderies visuals, que és un concepte en el qual

LLUÍS BRUNET

no s'insisteix suficientment al meu entendre. En una societat que no distingeix entre les coses de menjar, les coses a utilitzar i les coses de mirar, el propi consum d'imatges és només una extensió del procés digestiu. Estem consumint imatges ininterrompudament, consumint simulacres, dobles de les coses que es converteixen -per un procés pervers- en els originals als quals tots aspirem.

Però, sense ànim de provocar, si Dejar de pensar és un crit antipostmodern dirigit als que es van vendre a la transició i van abandonar el marxisme, aquest discurs tan pessimista i radical epistemològicament que considera que la imatge ha exorcitzat la realitat, que s'ha abolit el temps i l'espai... no reproduceix un discurs postmodern?

No el reproduceix, sinó que el denuncia allà on ha donat vèries voltes de rosca, allà on ha suposat una descomposició de la raó a partir dels propis processos immanents de la raó, que és una mica el que pretén el discurs postmodern. S'ha d'assumir perquè, si no, no tenim clar que l'enemic ja no és bàsicament una policia repressiva o un Estat que il·legalitza partits, sinó noves formes de dominació que són les que configuren el subjecte. La repressió s'encarrega més aviat de neutralitzar, de combatre els residus resistents. En relació al segon aspecte, és veritat, a mi em preocupa molt que al final ens tanquem, jo el primer, en discursos desmobilitzadors. Però crec que ens cal un exercici de modestia: on són els dos centres de decisió dels destins de la humanitat en aquests moments? A dos llocs: al món àrab, on hi ha una resistència antiimperialista (desgraciadament no d'esquerres), i a l'Amèrica

Llatina, on sí que estan succeint coses que animen a tenir esperança. Jo crec que s'ha d'aprendre molt del que estan fent a una banda i a l'altra i no deixar de fer coses aquí. Aquí, penso que el que és bàsic en aquests moments és el que fa la gent jove com vosaltres a molts llocs: recuperar les condicions antropològiques de la resistència.

En relació a això, durant la xerrada, deies que el programa polític ha de ser conservador en el terreny antropològic, reformista en l'institucional i revolucionari en l'econòmic. Creus que els moviments socials europeus postmurs responen a aquestes característiques?

Jo crec que no. No s'està fent i per diversos motius. M'agradaria distingir, primer, entre l'esquerra líquida, negrista, enfocada més aviat al desig, la multitud i l'espontaneïtat i que insisteix efectivament en el caràcter emancipador de tots els processos tecnològics que acompanyen el capitalisme i una altra més sòlida, de la qual jo formo part, però que -en alguns aspectes- també continua enganxada a tradicions que s'han demostrat fracassades. Aquestes dues posicions estan molt acantonades en discursos poc oberts. Primerament, per què conservadors en el terreny antropològic? En això sí que penso que comencem a estar força d'acord aquestes dues esquerres. Després de dècades en què l'esquerra marxista es va limitar a replicar i fins i tot a accelerar els conceptes desenvolupistes i productivistes del capitalisme, penso que ara això ja ho hem superat i entenem que és una concepció que condueix a un suïcidi global. Llavors, reformistes en el terreny institucional: Gramsci ja va entendre molt bé que la democràcia, la

idea del dret, el vot universal, la sanitat i l'escola pública i la separació de poders són conquestes obreres i camperoles que han costat molts morts. No tenim més que dues alternatives: o la voluntat o la llei. O ens sotmetem a la voluntat d'altri -i confiem que sigui una bona voluntat- o ens sotmetem a la llei. No és cert que les lleis les facin els rics per dominar-nos millor, les lleis les hem arrencades als poderosos i el que fan ells, llavors, és esquivar-les, violar-les, prevaricar, etc. I tercer, revolucionaris en el terreny econòmic: jo penso que, en això, sí que ens hem de posar d'acord. No tant en el mateix supòsit compartit que el capitalisme és irreformable, sinó en com funcionaria això que ara comença a anomenar-se el socialisme del S.xxi.

Darrerament has participat en un debat encès en relació a les properes eleccions europees. Pots concretar-nos la teva opinió al respecte?

La meua posició és de moltíssima perplexitat. Jo no he estat mai militant de cap partit, però arran de la meua vinculació a diferents partits i sectors de l'esquerra de l'Estat espanyol, lamento el grau de divisió que existeix. I el malestar en relació a les eleccions té relació amb el fet que, de sobte, es presentin diverses formacions a les quals m'agradaria votar, els programes de les quals pràcticament coincideixen i els candidats de les quals conec i admiro per igual. Així que em sento com el burro de Buridán, davant de dues o tres forces i paralitzat. Quan menys poder té la esquerra, més divisió pateix. I llavors passem immediatament de Marx a Freud, perquè el que està en joc no són els programes, sinó unes quotes de poder mínim, ambicions personals...

. LA COLUMNA

300.000 tristos tigres

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

A finals del mes d'abril passat, a la plaça del Parlament de Londres -la que dona directament a la Casa dels Comuns, o sigui, el mateix Parlament- les vigílies habituals de 24 hores en contra de la guerra a l'Iraq, contra Israel i contra Guantánamo havien estat substituïdes per una massa enorme de gent de pell fosca, envoltada d'un desplegament igualment enorme de policies ben pàl·lids. Els que omplien la gran gespa de la plaça de gom a gom eren refugiats tàmls d'origen singalès. En silenci, alçaven unes grans pancartes (*Acabeu amb la matança*), ja de dol, pels compatriotes morts, ferits i torturats al llarg del primer mes de l'assalt final portat a terme contra les seves terres pel govern (budista) de Sri Lanka. Un manifestant em va donar un volant sobre un militant que feia vaga de fam per demanar més ajut humanitari per als tàmls asset-

A la ciutat de Barcelona, quantes manifestacions, peticions i protestes han tingut lloc per l'atrocitat contra el poble tàmil?

jats a l'illa. Ara -escric això a finals de maig- aquest senyor pot tornar a alimentar-se, si vol, encara que sigui amb desgana: la comunitat tàmil sencera de Sri Lanka ja ha estat privada dels seus drets més elementals. 250.000 tàmls estan tancats en camps de concentració improvisats en els quals violacions i altres abusos per part de les tropes governamentals són a l'ordre del dia. Es calcula (segons *The Guardian*, 20/05/2009) que, en els últims tres mesos d'enfrontaments, 15.000 civils han perdut la vida, incloent-hi 2.000 nens; i que, per aconseguir-ho, el govern singalès ha fet servir bombes de fòsfor blanc. Una pregunta: a la ciutat de Barcelona, quantes manifestacions, protestes, peticions i converses ultratjades hi ha hagut arran d'aquesta megatrocitat, l'equivalent (pel que fa a la pèrdua de vides humanes, si més no) a més de vint guerres de Gaza? No patiu si no teniu les xifres a la mà: ja sabeu, a aquestes alçades, que es tracta d'una pregunta retòrica.